உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

இஃது

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[நான்காவது பதிப்பு.]

1910

விலை அணா 4

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூ ழணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன முறைகண்ட வாசகத்தைப்—பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா னினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத்
தூய முகததான றுணை.

கூவளைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா—னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான பதமே துணை.

கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரி யென்னுந் தெய்வத்தன்மையுள்ள நதியினால் எந்தக காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய்; வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கமுகஞ்சோலை, கருப்பஞ்சோலை முதலாகிய பலனுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கப் பெற்றதாய்; அசோகு, குருககத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அல்லி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், பொய்கைகளும், ஏரிகளும், குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல்

முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள் நெருங்கியுள்ளதாய்; சிதம்பரம், பஞ்சநதம், மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேசுரம் முதலான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லறத் தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கு இடமானதாய், பல வளப்பங்களுங்கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாள லோகத்தைப் பார்த்து நகைக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திர லோகத்தை யெட்டிப் பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும், உய்யானமும், நந்தவனமும், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும்; செயவீர்த்தமும், பிரமதீர்த்தமும், வசந்தவோடை, செங்கழுநீரோடை முதலான நீர்நிலைகளுமுள்ளதாய்; தேர்நிலைகள், யானைக்கூடங்கள், குதிரைப் பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாய மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், கல்வி மண்டபம், கணக்கர் மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசன மண்டபம், சித்திர மண்டபம், தேவாசிரிய மண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளுமுள்ளதாய்; ரத்னபீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும், மணிப்பந்தல்களும், மகர தோரணங்களும், மங்கல கோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர் வீதி, சைவர்வீதி, வைதிகர்வீதி, தபோதனர் இருக்கை, சைவமுனிவர் மடம், உட்சமயத்தார் உறையுள் முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப் பெருமான் எழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாக்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய், நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போல விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகரமொன்றுண்டு. அதிலே மனு

சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய
குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்
களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும்
வல்லவராய், உயிருக் குறுதியைத் தருகின்ற நல்ல
கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இதஞ்
செய்கின்றவராய்; வேதமோதுதலும், யாகஞ் செய்த
லும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும்,
ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை யழித்தலு
மென்னும் ஆறு தொழில்களும், வீரமுள்ள சேனைக
ளும், செல்வமுள்ள குடிகளும், மாறாத பொருள்களும்,
மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும், பகைவரா லழிக்கப்படாத
கோட்டையு முடையவராய், வழக்கை யறிவிப்பவரை
யும் தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவ
ரையும் இலேசிலே தமது சமுகத்துக்கு அழைப்பித்து
அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்துங்
கொடுப்பவராய், பாலொடுபழஞ் சேர்ந்தாற்போல முக
மலர்ச்சியோடு இனிய வசனஞ் சொல்பவராய், பின்
வருவதை முன்னே யறிந்துகொள்வதும் உறவினர்
அயலார் சினேகர் பகைவர் இழிந்தோர் உயர்ந்தோர்
முதலான யாவரிடத்தும் காலவேற்றுமையாலும் குண
வேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளை
உள்ளபடி யறிந்துகொள்வதுமாகிய விவேகமுள்ள
வராய், அகங்காரம் காமம் கோபம் லோபம் மோகம்
பொறாமை வஞ்சகம் டம்பம் வீண்செய்கை முதலான
குற்றங்களைத் தினையளவுங் கனவிலும் புரியாதவராய்,
துர்க்குணங்களையுடைய சிறியோர் சேர்க்கையை மறந்
தாயினும் நினையாமல், செய்வதற்கு அரிதான செய்கை
களைச் செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களையுடைய பெரி
யோர்களைச் சகாயமாகக்கொண்டு செய்யத்தக்க காரியங்
களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகாத காரியங்களைத்
தெரிந்து விடுத்தும், பகைவலியும் தன்வலியும் துணை
வலியும் காலநிலைமையும் இடநிலைமையு மறிந்து காரி
யங்களை நடத்தியும், அடுத்தவர்களது குணம் வல்லமை
ஊக்கம் முதலான தன்மைகளை யாராய்ந்து தெளிந்து

அவரவர் தாங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவ ரவர்க்குக் கொடுத்தும், பழமைபாராட்டியும், சுற்றந் தழுவியும், கண்ணோட்டம் வைத்தும், சாதியியற்கை ஆசிரமவியற்கை சமயவியற்கை தேசவியற்கை கால வியற்கை முதலான உலகியற்கைகளை யறிந்து அவ் வவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொ ழுக்கத்துடன் நடப்பவராய், குடிகளுக்கு அணுவளவு துன்பம் நேரிடினும் அதை மலையளவாக வெண்ணித் தமக்கு வந்ததுபோ லிரக்கங்கொண்டு மனமுருகுவத னால் தாயை யொத்தவராய், அத்துன்பத்தை விட்டு இன்பத்தை யடையத்தக்க நல்லவழியே யறியும்படி செய்விப்பதனால் தந்தையை யொத்தவராய், அவர்களு க்கு அந்த நல்வழியைப் போதித்து அதிலே நடத்து கின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிக ளுக்கு இகபர சுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அதுபற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறு களை நீக்குகின்றபடியாலும் அந்த வொழுக்கவழியி லிருந்து தவறினால் அந்தக் குற்றத்துக்குத் தக்க தண் டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நடத்துகின்ற படியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்த வன் கைபோ லுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும் படி கைகொடுப்பதினால் சினேகனை யொத்தவராய்; நல்லகாரியமிது, கெட்டகாரிய மிதுவென்று காட்டுகிற படியால் கண்போன்றவராய்,குடிகளுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர் போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண் ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப்பெற்ற நமக்குக் குறை யொன்றுமில்லை" என்று களிக்கின்றபடியால் பொன் புதையலை யொத்தவராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொத்தவராய், அறிவே வுயிராங் கண்களாகவும் கைகளே கற்பகமாகவும் கண் களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாக

வும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்திரனை யொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களை நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்த மார்க்கங்களில் அந்தந்த பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனை யொத்தவராய், ஆக்கினா சக்கரமே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமகளாகவும் சிறந்த பெரும்புகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோக நித்திரையாகவுங் கொண்டு, மண்ணுலகிலுள்ள வுயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால் திருமாலை யொத்தவராய், சோர்வில்லாமை தூய்மை வாய்மை யென்னு மூன்றுமே மூன்று கண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாகவுங் கொண்டு பாவங்களை யெல்லாம் நிக்கிரகஞ்செய்து வருகின்றபடியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வாட்டத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சி செய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தை யொத்தவராய், சிவபத்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில் பூமியை யொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுச்சோழ னென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர்; கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அசவியர், கொசசியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத்தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்யுங் காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்ந்தும், கூகையுங் காகமும் கூடிப்பறந்தும், பூனையுமெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதமாகிய வுயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோத

மில்லாமல் சிநேகஞ் செய்து வாழ்ந்திருக்கவும்; மரங்களும் புல்லுகளும் முதலான நடையில்லாத உயிர்களும், வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுண்ணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும்; பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதுமில்லாமல் சுகுணமான காற்றும் மிதமான வெள்ளமும் பருவ மழையும் தவறாமல் உண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அபமிருத்து உயிர்ச்சேதம் முதலான துக்கங்களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே நிறைந்திருக்கவும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கவும்; அன்னதானம் சொர்ணதானம் கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல் சத்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயண முதலான விரதங்களும், தியானஞ்செய்தல் ஜெபஞ்செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும்; தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும் திரிகால பூசைகளும் திருப்பணிகளும் திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் குறைவில்லாமல் நடக்கவும் அவனது ஆக்கினையே செலுத்தி வந்தது. அவனது ஒப்புயர்வில்லா அரசாட்சியிலே பூவே பறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, காற்றே அலைபடுவது, கல்லே கடினமுடையது, மாவே வடுப்படுவது, வாழையே குலைபடுவது, வண்டே மதுவுண்பது, பந்தே அடிபடுவது, பரியே கட்டுண்பது, நெல்லே குத்துண்பது, நெற்கதிரே போர்ப்படுவது, வயலே வரம்படுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, தரித்திரமே தரித்திரப்படுவது, துக்கமே துக்கப்படுவது, பொய்யே பொய்ப்படுவது; இவையல்லாமல் பொ

ரூன் பறிக்கப்படுவோரும் சிறைச்சாலையில் வைக்கப் படுவோரும் பகைவரால் அலைக்கப்படுவோரும் கடின மனமுள்ளவர்களும் வடுப்படுவோரும் குலைபடுவோ ரும் மதுவுண்போரும் அடிபடுவோரும் குத்துண்போ ரும் போரிற்படுவோரும் கட்டுண்போரும் வலைப்படு வோரும் சூறைபடுவோரும் தரித்திரப்படுவோரும் துக்கப்படுவோரும் பொய்படுவோரும் வேறே யில்லா மையால் அந்நாட்டில் மேன்மையே விளங்கியிருந்தது.

இந்தப்பிரகாரமாக மந்திரி முதலான அங்கங்க ளுடன் அரசாண்டிருந்த அமானுசசோழனென்னும் சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரப்பேறில்லாமல் மனம் வருந்தி அப்பேற்றைப் பெறும்படி அறுபதுவருஷ காலமாக அநேக தானங்களும் தருமங்களும் யாகங்க ளும் விரதங்களுஞ்செய்தும், புத்திரோற்பத்தி யில்லா மையால் "புத்திரசெல்வம் பெறாதவர் பொருட்செல் வம் பெற்றும் பயனில்லையே; புத்திரன்போல் நமக்கு இந்த அரசசெல்வம் இம்மை மறுமை யின்பங்களைக் கொடாதே; சந்ததியில்லாவிட்டால் பிற்காலத்தில் கண்க ளில்லாத முகமும் சூரியனில்லாத பகலும்போல அரச னில்லாது இவ்வுலகம் தலைதடுமாறிப்போமே; ஆதலா லினிப் புத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குத்தக்க முய ற்சி நமது ஆண்டவனாகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழி படுவதேயல்லது வேறொன்றுமில்லை; ஆனால் மோக்ஷப் பேற்றைக் குறித்து நிஷ்காமியமாக இத்தனைநாளும் வழிபட்டுவந்த நாம் இப்போது புத்திரப்பேற்றைக் குறி த்துக் காமியமாக நமதாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி யல்லவாயினும், "தீராக்குறைக்குத் தெய்வமே முடிவு" என்கிறபடி "எவ்விதத்திலும் தீராத புத்திர னில்லாக் குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலேதான் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப் படிக் கமலாலயமென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நா னஞ்செய்து பய பக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சா

ரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப்பெருமானது சந்நிதிக்கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங்கொண்டு நின்று, "எம்பெருமானே! புத்திரப்பேறில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து, தமது அரண்மனைக்குச் செல்வர். இந்தப் பிரகாரம் நாடோறும் போய் வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே வந்தார். அவர் செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாகராஜப்பெருமான் புத்திரப்பேறுண்டாகும்படி அநுக்கிரகஞ்செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச்சங்கு விலையுயர்ந்த வெண்முத்தினைக் கருப்பங்கொண்டதுபோலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றிற் கருப்பங்கொண்டு, பத்துமாதமுஞ்சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தாமதேவதைகள் தாண்டவமாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியானவள் ஆதித்தனைப் பெற்றதுபோலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றதுபோலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர்நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங்கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாணமடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமையுள்ள புத்திரசிகாமணி யுதயஞ்செய்தது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்பல் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக்கேட்ட வர்த்தகனைப்போலவும், குடிப்பிரிந்த மங்கையின் குர

லோசையைக் கேட்ட நாயகனைப்போலவும், தாகங்கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக்கேட்ட தேசசஞ்சாரியைப்போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அளவிடப்படாத களிப்புடையவராய் அந்தப் பாங்கிகளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வெறுப்படையும்படி பரிசு கொடுத்துத் தாம் நீராடி நியமங்களை முடித்து, வேதவித்துகளாகிய பிராமணர்களுக்கு வித்தைதானம் சொர்ணதானம் கன்னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம் பூதானம் கோதான முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, புத்திரன் பிறந்தநாள் தொட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷமட்டுங் குடிகள் வரிகொடாமல் சர்வமானியமாகத் தாமே யநுபவித்துக்கொள்ளவும், திறை கட்டிவரும் அரசர்களை ஏழு வருஷமட்டும் அந்தத் திறைகளைக் கட்டாமல் தாங்களே யெடுத்துக்கொள்ளவும், சிறைச்சாலையிலிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும், பொக்கிஷசாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலுமுள்ளோர் யாவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியமட்டில் ஏழுநாள் வரையில் எடுத்துக்கொண்டு போகவும், தேவாலயங்களிலெல்லாம் புதிதாகத் திருப்பணிகளும், திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் செய்விக்கவும் கட்டளையிட்டு, பின்னர்த் தான் தேடிவைத்த திரவியத்தைத் தெரியக் கண்டுகொண்டவனைப்போலத் திரைமறைவிலிருந்த அச்செல்வக் குழந்தையை வெளிப்படக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இளஞ்சூரியோதயம்போல இந்தப் புத்திரன் இவ்விடத்திலுதயஞ்செய்தது சிவாநுக்கிரகமே யல்லது வேறல்லவென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாத்திரங்களில் வல்லமையுள்ள பெரியோர்களைக்கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்களை நடனஞ்செய்கின்ற சாதகபலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வந்ததுபற்றி அக்கடவுளின் திருப்பெயர்கொண்டு வீதிவிடங்கனென்னும் நாமகரணமும், அன்னப்பிராசனம் சௌள முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும்

வேதயுக்தமாகவும் அதது செய்யத்தக்க பருவங்களில் செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாசநீ ராட்டுவித்தும், இனிய வுணவுகளை யூட்டுவித்தும், பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ் செய்த பூஷணங்களைப் பூட்டுவித்தும், மார்மேலுந் தோள்மேலும் மடிமேலும் வைத்து வைத்து முத்தாடியும், திருந்தாத மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், கற்பக விருக்ஷத்தின் கனியைக் கேட்பினும் அந்தக்கணமே தருவித்துக் கொடுத்தும், சிறிய விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு களித்தும், கற்புள்ள மனைவியை யுபசரிப்பதுபோல உபசரித்தும், படிப்பில் ஆசையைவைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயர்த்தவனுக்கு நினைத்தவன் தருமத்தை வளர்ப்பதுபோல வளர்த்தும், முன் சிறுமையடைந்து பின் செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச்செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலப் பாதுகாத்தும் புத்திரசம்பத்தினால் வரும் பயனை யடைந்தவரா யிருந்தார்.

இந்தப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர்க்க வாழை யிளங்குருத்ததுப்போல வளர்ந்து வருகின்ற புத்திரனுக்கு ஐந்தாம் வயதில் அட்சராப்பியாசம் செய்வித்து, ஏழாம் வயதில் சகல தேசத் தரசர்களுக்குந் தெரிவித்து, நகரை யலங்காரஞ்செய்வித்து, பத்மராகம் கோமேதகம் வயிரம் வைடூரியம் முதலான இரத்தினகசிதமான கலியாண மண்டபத்தில் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரான பிராமணர்களும் சாபானுக்கிரக சாமார்த்தியமுள்ள தபோதனர்களும் ஆசிர்வதிக்கவும், மன்னர் மண்டலீகர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் அமைச்சர் உறவினர் சிநேகர் முதலானவர் கண்டு களிக்கவும், சுமங்கலைப் பெண்கள் சோபனம் பாடவும், பேரி சங்கம் மிருதங்க முதலான மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலியாணமும் சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆ[illegible]

னைக் கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்வித்தார். சில
நாளகளுக்குளளே விதிவிடங்க னென்னும் அப்புத்
திரனானவன் வேதங்களை, சாஸ்திரங்கள், புராணங்களை,
ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரி
யனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமை யுள்ளவ
னாகி; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோக
ணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலம், மகேந்
திரஜாலம் முதலான ஸமஸ்த வித்தைகளையுங் குறை
வறக் கற்றுக்கொண்டு, ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும்,
காமனைப்போல் கட்டழகும், ஆண்சிங்கம்போல் ஆண்
மையும், மதயானைபோல நடையும், மார்த்தாண்டன்
போல வாய்மையும், கற்பகவிருக்ஷம்போல் கொடையு
முடையவனாய்; சிவபக்தி, சிவகாருண்ணியம், பொறு
மை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம்,
சற்சனநேய முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு
முடிவு நேரிடுமாயினும் உண்மையே பேசுவதும், உறு
தியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும்,
இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாரா
ட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரி
யோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும்
எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்து
வதுமாகிய நற்செய்கைகளையுடையவனாய், மாதா பிதாக்
களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிச்சையின்வழி நடந்து
மகிழும்படிசெய்து இளமைப்பருவத்திற்றானே எல்லா
மறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்
டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகு
ந்த பருவமடைந்திருந்தான். அப்படியிருந்த நாள
களில் ஒருநாள அவ்வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜபுத்
திரன் தன் பருவத்துக்கொத்த இராஜ குமாரர்களும்
மந்திரி குமாரர்களும் சூழ்ந்துவர, தன் பிதாவாகிய
மனுசசோழருடைய சமுகத்துக்கு வந்து, பிதாவினது
திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்ட
னிட்டெழுந்து நூசொதுக்கியும் உடம்பொடுக்கியும்
கைகட்டியும் வாய் புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்,

போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த கன்றினைக்கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதையலை யெதிர்படக் கண்டவனைப்போலவும் கண்கள் களிகூரக்கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலுந் தழுவி யணைத்தெடுத்து, மடிமேல் வைத்து, உச்சிமோந்து, முதுகைத் தடவி, "எனக்கு நெடுநாளாகவிருந்த மனக்குறையைத் தவிர்த்து இம்மை மறுமைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்தத்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன் மனதில் ஏதோவொரு எண்ண முண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது; அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்தவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதுகேட்ட வீதிவிடங்கன் "மூன்றுலகத்திலுங் கேடில்லாத கீர்த்தியை நாட்டிய பெருந்தன்மையுடைய தேவரீரைப் பிதாவாகப் பெற்ற அடியேனுக்கு எண்ணங் கொள்வதற்கு என்னகுறை யிருக்கிறது? நமது குலதெய்வமாயும், இஷ்டதெய்வமாயும் கமலாலயத்திலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பெருமானைத் தரிசித்துவரவேண்டுமெனனுமெண்ணமொன்றுமாத்திரமுண்டு. இவ்வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறும்படி தேவரீர் திருவுள்ளங்கொள்ளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

அதுகேட்டு அரசனானவர் சர்வ வல்லமையுள்ள சுயம்புவாயும், கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக்கலி தீர்த்த பெருமானாயும் விளங்கிய தியாகராஜப்பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையுண்டோ? தனக்கிணையில்லாத தருமமூர்த்தியைத் தரிசிக்கவேண்டுமானால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியந்தேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய கல்விஷயத்தை நீயே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ்செய்த புண்ணியமல்லவோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்வது பிழைபடாதென்

பதை நானறியேனே! நெல் முதலான பயிருக்கு நீர் விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரை யும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங் கொடுப்போரையும், அஞ்சி வந்தடுத்தவர்க்கு அபயம் கொடுப்போரையும், தாகங் கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும், பசிகொண்டு பரிதபிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போ ரையும், சேற்றில் விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கை கொடுப்போரையும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட் டோரைக் கரையேற்றுவோரையும், சத்திரங் கட்டித் தருமஞ் செய்வோரையும் தடுத்தாலும் குருதரிசனம் சிவஞானிதரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோரை ஒரு காலுந் தடுக்கப்படாது; ஆதலால் புத்திரனே! உனக்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவ னைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளையை அன்புடன் தலைமேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவினிடத்திற் போய்ப் பத்தியுட னே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விர தங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வசிகாமணியாகிய தியாகரா ஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற் குத் தந்தையாருடைய சம்மதம் பெற்றுக் கொண் டேன்; இனி யுமது உள்ளமும் ஒருமித் தருளவேண் டும்" என்று குறையிரந்துகொண்டான். அதுகேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு, முகமலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீறிடவும், கண் களில் ஆனந்த நீர் அருமபவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, "இறைவனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்க வந்த நாயகமே! நாங்கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங்கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்க வந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிறந்த கண்மணியே! சுந் தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்தகுணமுள்ள சந்திர னே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலித்த

மான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அடுத்த காரியந்தான்; ஆதலால், நீ போய்க் கண்குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக் கோலங்கண்ட எனது கண்கள் மணக்கோலமுங் கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒரு வரத்தையும் பெற்றுவரக் கடவாய்" என்று விடை கொடுத்தான். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங்கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும்; மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன்மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரணங்களும்; கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பகமாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைகளும்; வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரம் முதலான திருவாடைகளும்; மற்றும் வேண்டிய திரவியங்களெல்லாம் தியாகேசர் கோவிலுக்குக் காரியக்காரர்கள் வசத்தில் முன்னதாக அனுப்புவித்து, பின்பு தான் மஞ்சனச் சாலையில் வாசநீராடி வெண்பட்டுடுத்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருநீறு தரித்துத் திலகமணிந்து; கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம், வாகுவலயம், பதக்கம், சரப்பளி, கடகம், ஆழி, பொற்பூணூல், பொன்னரைஞாண், உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும் பூண்டு, ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம் மேலே தரித்து, நவரத்தின மிழைத்தவொரு பொற்பிரம்பைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, அரண்மனை வாசலைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, வேத பாரகராகிய வேதியர் முதலானவர்களுக்குப் பலபல

தானங்கள்செய்து, மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க வேகமான நடையுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல உயர்வுள்ள ரத்தின கசிதமாகிய ரதத்தின்பேரில் ஆரோகணித்துக்கொண்டான். அப்போது வேதவேதியர், மீமாம்சகர், தார்க்கீகர், வையாகரணிகள், சோதிடர், ஆயுள்வேதியர், வேதாந்தியர், ஆகமசித்தாந்திகள், புராணிகர், சமயசாஸ்திரப் பிரசங்கிகள் முதலான வித்தியா வல்லவர்களும்; மந்திரி, பிரதானி, தானாபதி முதலான காரியத் தலைவர்களும்; சிநேகர், உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும்; மன்னர், மண்டலீகர், பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலான அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் பெருமைக்குத் தக்க வாகனங்களிலேறிச் சூழ்ந்துசென்றனர். நெற்றிப் பட்டம் கிம்புரி முதலான அணிகள் சூட்டி அலங்கரிக்கப்பெற்ற மதயானைகள் கர்ச்சித்துச் சென்றன; முத்துக்குஞ்சம், முத்துவடம், முத்துவாளி, கிண்கிணி மாலை, பொற்கலனை முதலான அணிகளாலலங்கரிக்கப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள் கனைத்துச் சென்றன; வீரபட்டம், வீரசங்கிலி, வீரகண்டை முதலான அணிகளையணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்துச் சென்றனர்; மங்கலப்பாடகர் பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்தனர்; மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர்; நாடகக்கணிகையர் நடனஞ் செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும்; பேரிகை, தமப்பட்டம், தக்கை, உடுக்கை; சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின்னம், மல்லரி, சங்கம், எக்காளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணஹஸ்தம், கின்னரி, புல்லாங்குழல் முதலான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, நரம்புக்கருவி எனகின்ற ஐவகையாலும் முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களு முழங்கின; தேரிற்

கட்டிய மணிகளினோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன; ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற் பூண்ட சிலம்போசை கலீர் கலீரென்று ஒலித்தன; சகல மங்கல சம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயில்கள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகளை தூக்கி, வாழை கமுகுகளை நாட்டி, மெழுகிக் கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரணகலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முகவிளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண்ணாடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாக வைத்து அலங்கரித்து, பரிமள திரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர் தெளித்துத் துளியெழும்பாமல தளஞ் செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது. அவ்வீதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப்போவதுபோல அவ்வீதிவிடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினான்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவமாதர்களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப்புத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்ததுபோலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை ஈக்கள் சுற்றியதுபோலவுஞ் சூழ்ந்துகொண்டனர். அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும், கைவளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழலவிழ்ந்தும், கொங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், "கரும்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே! கன்னிகைப் பருவமுள்ளவளே நான், என்மேற் கடைக்கண் செய்யாயோ" என்றும், "எழுதப்படாத சுந்தரவடிவமுள்ள இளங்காளையே! புருஷர்முகம்பாராத பூவையே நான், என்னைப் புணர்ந்து போகாயோ" என்றும், "கண்களுக்கு நிறைந்த கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலந்துபோகாயோ" என்றும், 'சுபலக்ஷணங்கள் நிறைந்த சுந்தரவடிவனே! கலியாண

யில்லாத கன்னிகையே நான், என்மேற் கருணை செய்யாயோ" என்றும், "மனுச்சக்கரவர்த்தி பெற்ற மதயானையே! சிறுவயதுள்ளவளே நான், என்னைத் திரும்பிப் பாராயோ" என்றும், "அதிசயிக்கத்தக்க அழகனே! நிறைபழியாத நேரிழையே நான், சற்றே நின்றுபோகாயோ" என்றும், "இந்த ராஜபுத்திரனுக்கு வீதிவிடங்கனென்று பெயரிட்ட பெரியோர்க்கு அனந்தந்தரம் அடிக்கடி தெண்டனிட்டாலும் போதாதே" என்றும் தயமிற்றுமே பேசி மனதுருகித் தம்மை மறந்தார்கள். சிலமாதரோ "வாசமுள்ள குயிலம்பூசி மணமுள்ள மலர்மாலை சூழ்ந்து வாழைப் பூவிதழ்போல வகிர்ந்து குயில்முகம்போல முடியிட்டுப் பளிங்குச் சிமிழ்க்குள்ளிருந்து தோன்றுகின்ற பருத்த நீலக்கல்போல் தாவளயமான தலைச்சாத்துக்குள்ளிருந்து சிறுகித் தோன்றுகின்ற குடுமியும், பார்க்கின்றவரது பார்வைக்கு இன்பந் தருகின்ற தோற்றமும், மாறாத மலர்ச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும், குளிர்ச்சியும் ஒளியும் பெற்றுச் செந்தாமரை மலர்போல விளங்கும் முகமும், கருமை மிகுந்து செம்மை கலந்து காருண்ணியந் ததும்பி இங்கிதம் அறிந்து சிறிதேயிமைத்து மனோரம்மியமாய் மானைப்போன்று நீண்ட கண்களும், ஒளிகொண்டுயர்ந்து நீண்ட நாசியும், குண்டலமணிந்து நீண்டு அகன்ற செவியும், திரிபுண்டரந் தரித்துத் திலகந் தீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயர்ந்த நெற்றியும், பவளம்போற் சிவந்து திரண்ட உதடும், முல்லையரும்புகள்போலச் சிறுத்து நெருங்கி யொளிவீசும் பற்களும், குறுகி மென்மையாகிச் சிவப்பேறிய நாவும், கண்டசர முதலான ஆபரணங்களை யணிந்து வலம்புரிச் சங்குபோல் திரண்ட கண்டமும், மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோல உயர்ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருத்தையுங் கட்டுகின்ற சுகந்த மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும், வீணைத் தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து கடகமணிந்த கையும், தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற் சொர்ணம் பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்கமிகுந்து

பதக்கமுதலானவை யணிந்து களப கஸ்தூரிகள் பூசிக் கன்னாடிபோல அகன்று மலைபோல வுயர்ந்த மார்பும், சிறந்துயர்ந்த வயிறும், ஆழ்ந்து அழகுபெற்ற உந்தியும், பரிவக்கத்திக்கைபோன்று திரண்ட தொடையும், வட்டந் தோன்றுந் தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக்காலும், தாமரை மலர போன்று விரகன்மை யணிந்த கால்களும், வரம்பு கடவாத வடிவுபூரண வடிவுடைய இந்த இராஜபுத்திரனைக் கண்டு கன்னியர்கள் நம்மனைக் கலைந்து செய்தேனோ" என்றும், "இராஜ சிங்கமாகிய இந்தக் குமாரனைச் சிருஷ்டித்தவன் பிரமதேவனோ யாவன், இவனழகுக்குத் தக்க பாரியை இனி எங்கே உண்டுபண்ணுவானோ" என்றும், "இவ்வழகனது வடிவைக் கண்டால் உருகாத கற்களும் உருகுமானால் பேதைமையுள்ள பெண்கள் மனம் உருகாதிருக்குமோ" என்றும், இவனது பூரண சந்திர பிம்பம்போன்ற புன்னகையொன்றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுமெல்லாம பித்தேற்றுமே" என்றும் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லி மோகங்கொண்டு நின்றார்கள். அவ்வீதியிலுள்ள வாலிபர் வார்த்திபர் முதலான புருஷ சனங்களெல்லாங் கண்டு, "ஆ! ஆ!! இந்தப் புத்திரனே இராஜ புத்திரன், இவனுக்குமுன் மற்ற ராஜபுத்திரரெல்லாம இராக்ஷச புத்திரரே" என்றும்; "இவன் வடிவே வடிவு, இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம மரவடிவே" என்றும்; இவன் கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்குமுன் மற்றவர் கற்ற வித்தையெல்லாம மாய வித்தையே" என்றும்; "இவன் குணமே குணம், இவனுக்குமுன் மற்றவர் குணமெல்லாம வில்லின் குணமே" என்றும்; "இவனே இளவரசு, இவனுக்குமுன் மற்ற இளவரசெல்லாம் பூவரசே" என்றும்; "இவனே சீமான், இவனுக்குமுன் மற்றச் சீமான்களெல்லாங் கீழ்மான்களே" என்றும் பேசி வியந்தோர் பலர்; "இவன் வீரமே வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாஞ் சவவீரமே" என்றும்; "இவன் யௌவனமே யௌவ

ளம், இவன் யௌவனத்துக்குறான் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வனமே" என்றும்; "இவன் பாக்கியமே பாக்கியம், மற்றவர் பாக்கியமெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே" என்றும்; "இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர், மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரே" என்றும் பேசினோர் சிலர்; "இந்தக் குமாரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுதற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ" என்றும், "வெற்றியையுடைய வீரசிங்கம்போன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தம் ததும்புகின்றனவே" என்றும், "இவனது கண்கள் கருணை பொழிகின்றனவே" என்றும், "இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின்றதே" என்றும், "நெடுநாளாகக் கண்டுகளிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெருமான திருவருளல்லவோ இந்த இராஜ புத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்" என்றும் பேசி மகிழ்ந்தார் சிலர். "இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப்பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினன் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே" என்றும், "நம தரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடுபடுமோ வென்று எண்ணி இளைத்திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக் கொடுத்த இப்புத்திரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே" என்றும், "மனுசோழ மகாராஜனைப் போல நம்மையெல்லாம் பாதுகாத்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்தில் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டுகின்றன" என்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறிச் சென்றனன். செல்லும்போது ஒரு வீதியில் தேரிலே கட்டிய குதி

ரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்
தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்
கொண்டு சென்றன. அத்தருணத்தில் தாய்ப் பசுவா
னது பின்னேவர, முன்னேவந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங்
கன்றானது "இளங்கன்று பயமறியாது" என்கிற
மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு எதிரே
வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்
களுக்குள்ளே ஒருவரு மறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்
வினையாற் கன்மபக்கத்தைச் செய்வித்து, உட்புகுந்து அதி
வேகமாகச் செல்கின்ற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு,
அரைபட்டு, உடலமுறிந்து, குடல்சரிந்து, உயிர்விட்டுக்
கிடந்தது. உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தேர்ச்
சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட விதிவிடங்கன்
இடியோசை கேட்ட நாகமபோலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடு
ங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத
துன்பத்தோடும், பயத்தோடு மெழுந்துபோய் அப்
பசுங்கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதிமயங்கி,
மனம் பதைத்துக் கையுங்காலுந் நடுக்கெடுத்துப் பெரு
மூச்சுவிட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து
விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர்
ஆறாய்ப் பெருக நின்று, "சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா!
சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹா
தேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீ
ரைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்றுவந்த அடியேனுக்கு
இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத
பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று
திருவுளங் கொண்டுதானோ என்னை இந்தப் பழிக்கு
ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணி
வந்த அடியேன் கால்வருந்த நடந்து பயபக்தியுடனே
வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்
வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்க
ளுடன் பக்தியில்லாது பகல்வேஷக்காரன்போல டம்ப
வேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என்

பிழையைக் குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமா னிடத்துக் குறைசொல்லத் தகுமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும்பாதகஞ் செய்யத்தானோ பிள்ளையாகப் பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல் மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத் தில் எதிரற்ற பாவியாகிற நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழ ராகிய என்பிதாவுக்கு பெரும்பழியைச் சுமத்தத்தானோ பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சிறப்பெறலா மென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடை யாது தீராப்பழிகிடைத்ததே! ஓகோ "எண்ணம் பொய் யாகும், ஏளிதம் மெய்யாகும்" என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ! நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதையாய் முடிந்தனவே; நான்கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய் முடிந்தனவே; நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவலமாய்விட்டனவே; நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாந் தீங்காய்விட்டனவே; அரகரா! இப்படிப்பட்ட தீங்கு வருமென்று அறிந் தால் தேரிலேறேனே; பசுவைக் கொலை செய்வதே பாவங்களி லெல்லாம் பெரும்பாவம்! அதைப் பார்க்கி லும் பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்வது பஞ்சமா பாதகத் திலும் பதின்மடங்கு அதிகமென்று பெரியோர் சொல் லக்கேட் டறிந்திருக்கிற நான், இன்று அந்தப் பாதக த்துக்கு ஆளாகியும் உயிரை விடாமல் உடலைச் சுமந் திருக்கிறேனே; இளங்கன்று எதிரே வரவும் அதைப் பாராமல் அதன்மேல் தேரை நடத்தியது செல்வச் செருக்கல்லவோ வென்று உலகத்தோர் பழிக்கும் பழி க்குத்தான் உடம்படுத்தேனே; நான் புத்திபூர்வமாக எள்ளளவாயினும் அறிந்திருப்பேனானால் இப்படிப் பட்ட அபாயம் நேரிடவொட்டேன். என்ன செய் வேன்! என்ன செய்வேன்!! மனுச்சோழர் காலத்தில் அவர் புத்திரன் ஒரு பசுங்கன்றைக் கொன்றானென் னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டி

னேனே; நீதி தவறாது உலகத்தை யெல்லாம் ஆளு கின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தி யென்னு மகாராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படியிருந்த நல்வினை இப்போது பேயாகப் பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாய்விட்டதே. இந்தப் பிறப்பிலே இப்பழியை யேற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பிறப்பில் என்னபாவஞ் செய்தேனோ? தூய்மையுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவர் வழிக்குப் பின்வழியாகத் தோன்றிய குலோத்துங்க சோழர், திருநீற்றுச் சோழர், காவிரி கரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச்சோழர், இராஜேந்திர சோழர், ராஜசூடாமணிச் சோழர், ராஜராஜ சோழர், உறையூர்ச்சோழர், மண்ணளந்தசோழர், கங்கைகொண்டசோழர், தேவர் சிறைமீட்டசோழர், மரபுநிலைகண்டசோழர், எமனைவென்றசோழர், சுந்தரசோழர், மெய்ந்நெறிச் சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான முன்னோர்க ளெல்லாம் தீமையைச் சேராது செங்கோல் நடத்தியடைந்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் கெடுக்கப்படாத பழியைச் சுமந்த என்னால் மறைந்து போகும்படி நேரிட்டதே; ஐயோ! இதை என்னும்போது நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பானேனே; மரபழிக்கவந்த வச்சிராயுத மானேனே; கன்றுக்குப் பாலூட்டாதவனைக் கண்டாலும் பாவமென்று சொல்லுகிற பெரியோர்கள், சேய்கன்றைத் தேர்க்காலிலிட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல்வார்கள்?

இந்தக்கன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந்ததோ! எங்கே போக வெண்ணியதோ! இங்கே வந்து இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இக்கன்று இறந்ததைக் கண்ட எனக்கே யிவ்வளவு துக்க முண்டாயிருக்கின்றதே! இதை ஈன்ற தாய்ப்பசு கண்டால் என்ன பாடுபடுமோ! இச்செய்தியை யென் பிதாவானவர் கேட்பாரானால் சகிக்க முடியுமோ! வார்த்தைமாத்திரத்திலே பழியென்று சரசஞ் செய்கின்றவர்களையுந் தண்டிக்கின்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தகுதியல்லாத பழியைச்

சுமந்து தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்
பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உண்டுடுத்து
உலாவி உயிர் வைத்திருக்கமாட்டேன். இன்றே என்
னுயிரை யிழந்துவிடுகிறேன்" என்றுபலவிதமாகப் பரித
பித்து, துக்கசமுத்திரத்தி லழுந்திக் கரைகாணாதவனாகி
நின்றபோது, உடன் சூழ்ந்துவந்த அந்தணர் அமைச்சர்
முதலானோர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும்
விசன மடைந்தவர்களாய், "ஓ விவேகமுள்ள வீதிவிடங்
கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப்
பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர் கொல்ல
வேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அந்தக் கன்று
தேர்க்காலில் அகப்படுவதை யறிந்தும் அஜாக்கிரதையா
யிருந்தீரோ! அக்கன்று ஓடிவந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்
கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படி யறிவீர்! அது
கர்மவசத்தாலே யெல்லார்கண்களிலும் மண்ணைத்தூவி
வலியவந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீர் என்ன செய்வீர்?
மிருகஜாதிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின் கன்று இறக்கநேரி
ட்டதே யென்று எண்ணியெண்ணிச் சோர்ந்துபோகின்
றீர்! ஆனால் அதற்கென்ன செய்வோம்! போனகதி
யென்று கழந்தரிந்து கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்
குப் பழிபாவம் ஒன்றுமில்லை; ஆயினும் இதுபற்றியுமது
மனது ஆலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால்
வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள்
இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக் கேட்டறிந்து
செய்து கொள்ளலாம். நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேரி
லேறும்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட வீதிவிடங்
கன் "நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக விருந்தும்
காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முகநட்பா
கப் பேசி முகந்துடைக்கின்றவர்கள்போற் சொன்னீர்
கள்; இதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வம்சத்தில்
சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துர
த்திக்கொண்டு வரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த
புறாவுக்கு அபயஹஸ்தஞ் செய்து, பின்பு அவ்வேடன்
வந்து புறாவைக்கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப்புறா

வுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில்வைத்தும் நிறைகாணுமலிருக்க அதுகண்டு தாமும் அந்தத் தராசிலேறினர். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறாவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம்முடம்பைக் கொடுததது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாராளுல், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப் பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களி னிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்ணிய முள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனினும உயர்நத மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருகக வேண்டும? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுளள வரா யிருககவேண்டும்? அதனிலும் பசுவின் கன்றுகளிடத்தில் எவ்வகைப்பட்ட தயையுளளவரா யிருகக வேண்டும? அப்படிபபட்டவருடைய வம்சத்தில் நான் பிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங் காட்டித்துறதத அதனால நடுங்கி என்னெதிரே அடைககலமாகத துள்ளியோடிவந்த இநதப பசுங்கனறை அபயாஸ்தங் கொடாமல் அநியாயமாகத் தேர்ககாலில அகப்பட்டிறந்துபோகச செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற் றீரும! என்னை இதற்குததகக பிராயச்சிததஞ் செய்துகொளளுமபடி சொன்னீர்களே. எங்கள வமிசததிலிருநத அரசர்கள இரககததுடன்நீதிதவறுது அரசுசெலுத்திவநத கிரமததையும, என் பிதாவாகிய மனுசசோழர் நடுநிலைமை தவறுமல எவ்வுயிர்களையும தம்முயிர்போலப பாதுகாதது வருகின்ற முறைமையையும, அரசர்க்குக் கோபூசை செய்வது கடனென்ற வேத வாக்கியத்தையும, அரசா பசுக்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேரிடவொட்டாமல் மிகுந்த ஜாககிரதையுடன விருத்தி செய்விக்க வேண்டுமென்கிற பெரியோா வாககியத்தையும் ஐயோ! எங்கே அனுப்பிவிட்டு இங்கே பிராயசசித்தஞ் செய்து கொள்ளுவேன்" என்று துயரத்துடன் சொல்லிஞன். அது கேட்ட அவ்வந்தணர் முதலானவர்கள் "வாராய் ராஜ

புத்திரனே! நாங்கள் முகத்துக் கிச்சைபாக முன்னொன்று பேசிப் பின்னொன்று சொல்லுகின்றவர்களல்லம்; நெடுநாளாக எங்களுடன் பழகியிருந்தும் எங்கள் சுபாவம் இன்னம் உமக்கு நன்றாகப் புலப்படவில்லையென்றுதோன்றுகின்றது. உலகத்தலைகீழாகுமானாலும் உள்ளபடி சொல்லுவோமேயல்லது புதிதாகத் தொடுத்துப் பொய்பேசமாட்டோம். நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்துக் கேட்கக்கடவீர். அந்தப பசுங்கன்று ஒருவர் துறத்த அதனால் பயந்து அடைக்கலமாக வேண்டுமெனகிற அறிவோடு உமக்கெதிரே ஓடிவந்ததல்ல; அல்லது தானே துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்ததுமல்ல; அதை இன்னவிடததில் இன்ன காலத்தில இன்னபடி யிறககுமென்று விதித்திருநத அதன் தலைவிதியே அதனைத் துறததிககொண்டு வந்து தேர்க்காலில் அகபபடுததிச சிதைததுவிடடது; அதன் விதிபபபடியிருகக நீர் வீணாக விசனபபடுவதில் என்ன பலன்? "கும்பகோணததுபபள்ளன் கொள்ளேகொண்டுபோகத் தஞ்சாவூர்ப பார்ப்பான் தண்டங் கொடுத்தான்" என்னும பழமொழிபோல அதனுயிரை விதிகொள்ளைகொள்ள உமமுயிரைத் தண்டம கொடுப்பதேன்! நீர் ஒன்றுககும் அஞ்சாமல்தேரிலேறும"என்று சொனனார்கள.

அதுகேட்டு ராஜபுத்திரன், "சிவதரிசனஞ் செய்யவெண்ணித் தேரிலேறும்போதே கால்தவறியும இடதுதோளும் இடது கண்ணும் துடித்துங் காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறப்பட்ட என் மதியை நினைத்துததான துயரப்படுவேனோ! அரசர் குலததிற் பிறந்தும் என்னை இழிகுலத்தார் செய்யும் செய்கையைச் செய்வித்த என் விதியை நினைத்துததான துயரப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துககு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக குறிததுத் துயரபபடுவேனோ! பிதாவுககுப் பழிசுமத்தப பிள்ளையாகப் பிறநததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை

நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப்பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்கதொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தார்க் கீரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனியென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரதத்தில் ஏறுகின்றேன்; என்னை யெப்படிப் புனிதனாக்கவேண்டுமோ அப்படிச்செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடன்" என்று சொல்லியேறி, இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயசித்த மறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினான்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றை யீன்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று கீழேவிழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, நடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சூறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத்தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல் சரிந்தும் உயிர் விட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்துச் சோர்ந்து விழுந்து, பிரக்கினை தப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந்தெழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீவினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலசைத்துக் கால் விசைத்து எனக்குமுன் துள்ளியோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடி யிடிக்குமென்று எள்ளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், சிதம்பர முதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும், திருக்கோயில்களிலுந் திரு

வீதிகளிலுமுள்ள புல் முதலானவைகளை வாயிற்றுக்கைத்து திருப்பணிசெய்தும், புல் மேயாமலும் நீர்குடியாமலும் நெடுநாள் விரதங்காத்தும் உன்னைப் பெறப்பட்டபாடு தெய்வம் அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும் அவலமாக்கிப்போட்டு, சேங்கன்றே! என்னைத் தெருவில்விட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி எந்த விதத்தினால் சகித்துக்கொள்ளுவேன! "பாவிக்குப் பாக்கியம் தக்காது" என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பால்வடிகின்ற முகமும், சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும், வாழைச்சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும், சித்திரக்கன்றுபோன்று சுபலக்ஷணங்களைப்பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டியணைத்து முகங்குளிர்ந்து முத்தங்கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பற்றியல்லவோ உயிர்தரித்து உலகத்தி லுலாவியிருந்தேன்! இனியும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என் மடிசுரந்து, பால் சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ! உன்னை "ஆயிரங் கன்றுகளிலும் அழகுள்ள கன்று" என்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என் காதுகளால், இன்று "இளங்கன்றையிறக்கவிட்டு மலட்டுப்பசுப்போல வருந்துகின்றதே" என்று பலரும் பழித்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை எவ்வாறு கேட்பேன்!"

என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி, இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியும் தெளிந்து, இறந்து கிடக்கின்ற கன்றினுடம்பை யுற்றுப்பார்த்து, இரத்தின சக்கரம் ஏறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுந்திக் கிடக்கின்ற வடுவைக் கண்டு, "ஓகோ! என் ஏழை மதியால் ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால் விழுந்திறந்ததென்று எண்ணி யிரங்கினேனே! இவ்வடுவைப் பார்க்கும்போது

தேர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப் பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தேனோ! குழந்தாய் ஓ! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே" என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூசசு விட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம்மறந்து கிடந்து பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன முள்ளவர்களும் இப படிச செய்யத துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிநதவன் இன்னுமென்ன செய்யத்துணியான்!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்கிகருந துஷ்டர்களுககும், கொலை செய்கின்ற கொடுந தொழிலோர்க்கும இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்து விடுகின்ற வஞ்சகாக்கும இடஙகொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதியில்லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" என்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழநததனு லுண்டாகிய துககததைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருநதி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மநுசசோழரிடத்திற் சென்று குறிபபிதது நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அககன்றைப் பசுந தழைகளால் மூடிவைத்துக கண்ணீர் சொரிநது கதறிககொண்டே மநுச்சககரவர்ததியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிககும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்சசி மணியைத் தன்கொம்பினுல் மிகுந்த விசையோடும் வலியோடும் அடித்தசைத்தது. அப

படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் "ஒரு காலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆராய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!" என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள் காலிலணிந்த சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுரலோசை கேட்ட அந்தணர்போலவும், சண்டை யிரைச்சலைக் கேட்ட சற்சனர்போலவும், புலிமுழக்கங் கேட்ட புல்வாய்போலவுந் திடுக்கிட்டு, திகைப்படைந்து, சிங்காசனத்திலிருந்து பெருங்காற்றால அடியறவிழுந்த பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூர்ச்சை யடைந்து, சிறிதுநேரஞ் சென்று தெளிந்தெழுந்து, உடல் நடுங்கி, உள்ளம் பதைத்து, உயிர் சோர்ந்து, நாவுலர்ந்து, கண்கலங்கி, நடை தள்ளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன், வாயிற் காப்போர் அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வந்து, அடியில் விழுந்தெழுந்து, "ஆண்டவரே! அரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தன்கொம்பினால் அடித்து ஓசையுண்டாக்கியது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு அரசன் விரைவில் வந்து, அவ்வாராய்ச்சி மணியின் அருகே உடல் மெலிந்து, முகஞ்சோர்ந்து, கண்ணீர் சொரிந்து, கதறி நிற்கின்ற பசுவைக் கண்டு, சாவியாய்ப்போன தன் பயிரைக்கண்ட தரித்திரனைப்போல் மனம் நைந்து நைந்துருகி, நொந்து நொந்து வருந்தி, "ஐயோ! சாதுவான இந்தப் பசுவுக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யின்னதென்று மதித்தறிந்துகொள்ள வல்லமை யில்லாதவனாக விருக்கின்றேனே!" என்று பதைத்துத் தம்மருகில் அச்சத்துடன் நிற்கின்ற அமைச்சர்களைப் பார்த்து, "எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும்

பேன்மேலும் வருவிக்கின்ற உங்கள் மந்திரித்துவம் நன்றாகவிருந்தது! உங்கள் அஜாக்கிரதையினாலல்லவோ இந்தப் பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபித்துப்பார்க்க, அதுகண்டு அச்சங்கொண்ட மந்திரிகளுள், அப்பசு துயரப்படுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று முன்னே அறிந்தும் அரசனிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சியிருந்த ஒரு மந்திரியானவன் "இனி இதை நாம் மறைத்து வைத்தாலும் வேறொருவரால் வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிந்தமட்டில் அறிவிப்போம்" என்றெண்ணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத்திரன் இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின் சக்கரத்தில் இளங்கன்று ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது; அந்தக்கன்றையீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆற்றாத துயர்கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்த புண்ணில் வேலுருவியதுபோல், மணியொலி கேட்டு வருந்தியிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதுப்ப விழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனையடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவும் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைக்கத் தொடங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப் பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல் வெள்ளம்போல் பெருகவும், நெருப்பிலிட்ட நெய்யைப்போல் நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இந்தப் பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்கமுண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாகவிருந்தேனே; தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்றுமில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறியுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன்கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படியுருகியதோ! என்ன பாடுபட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா! அம்மா! என்று அலறுகின்

றதுமாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டுமென் னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்த கன்றை யெதிர் கண்டபோது எப்படி உயிர்பதறியதோ! சிவசிவா! சிறு கன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடி த்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீ ரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது அரசனைக் கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளைவரங் கேட்கவந்ததுபோலவும், கொல்லையானகாட்டியைக் கூலிகேட்கவந்ததுபோலவும், விழலினிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக் கொண்டு தன் துயரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல் லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணியை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய்வேன்! எமன் கையி லகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலுந் திரும்பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும்உறுதியானவார்த்தை வீண்போக, முன்னொருகாலத்தில நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனின்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ் வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமுகத்தில் வந்து "சிவ நெறி திரம்பாமற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகாலத்திலே அந்தகன் வந்து, இர வும் பகலுந் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெ ற்ற ஒரு பேறான புத்திரனை உயிர்கொண்டு போனானே; தலைவனே! இது தகுமோ!" என்று முகமும் மனமுஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமு ருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன் றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோ கத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிரு ந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந்தணனை மகிழ்ச்சி செய் வித்து, அன்றுதொட்டு எமனைத் தாமுள்ளவரையிலும்

தமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வராகிய சைவசசோழரைப்போல, அவ்வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுவின் கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமாயினும் மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவனாக விருக்கின்றேனே! அவமிருத்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவகரணி யென்னுந் தெய்வத்தன்மையுள்ள மருந்தைக் கொடுத்துப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என் குலத்தலைவர்களிற் சிலர்போல அம்மருந்தையாயினும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தேனோ! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரிட்டபோது அது பொறாமல் தமதுயிரை விட்டுவிட்ட சில அரசர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங்கன்றின் முடிவைக் கேட்டிருந்த நான், உயிரையாயினும் விட்டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ் செய்தோரைக் கொலைசெய்தாரென்று கேட்டாலும் குற்றம் வந்ததென்ன, கொலை செய்ததென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மரபிற்பிறந்த நான், குற்றம் செய்யவும் கொலைசெய்யவும் அரசு செலுத்தி, அந்த நல்லோர்க ளியல்புக்கு நாண முண்டாகத் தானோ வீட்டின் வாயிலில் வெள்ளெருக்குப் பூத்தது போலத் தோன்றினேனே! நாம் அரசாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந்நாள்வரையிலும் எவ்வுயிரும் எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறையும் இல்லாமல் வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருக்க, நீதியுடன் முறை தவறாது செங்கோல் செலுத்திவரும்படி சிவானுக்கிரகம் பெற்றோமேயென்று ஒரு நாழிகைக்குமுன் வரையிலும் எனக்கு உண்டாயிருந்த மனக்களிப்பையெல்லாம் மண்ணிற்கவிழ்த்தேனே! நாமும் பழி பாவங்களுக்குப் பயந்தே அறநெறி தவறாது அரசுசெலுத்திவருகிறோம்; "பழயதரித்திரனுக்குப் பணங்கிடைத்தது" போல நமக்கும் சிவானுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந்தான், அவனும் கற்றவர் மகிழக் கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்து பண்பும் பருவமும் உடையவனானான், இனி நமக்கென்ன குறை என்று எண்ணி எண்ணி யிறுமாப் படைந்தேனே! புத்

திரப் பேறுபெற்றுப் புனிதனானேனென்று பூரித்திருந்தேனே! நமது புத்திரன், இளவரசுப்பட்டத்திற்கு ஏற்றவனானான், இனிக் கல்யாணஞ் செய்விப்போமென்று கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், பெற்றெடுத்த நமது பேர்கொண்டு வருவானென்று மனோராச்சியம் பண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங்கன்றுஎதிர்வரவுங்கண்டுகெட்டுக் கருத்தழிந்தவன்போலத் தேரை நடத்தித் தீராப் பழிபூண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப் பிடிக்கத்தக்க செல்வப்பிள்ளை யாகாமல் தென்னம்பிள்ளை யானானே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேரூர்ந்துபோகப்படாது; அவ்வாறு போயினும் நாற்புறத்திலும் நடப்போர்களை விலக்கும்படி. ஆள்விலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிக்காரர்வரவு குறிக்கப்போகப் பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் பாலியப்பருவம் பயமறியாதென்பதற்குச் சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுங்கன்றைக் கொன்றானே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுள்ளவனாகவிருந்தும் அறிவற்றிருந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல் ஆணிப்பிள்ளை யானானே! கொடிய பாதகங்களிலெல்லாங் கொலைப்பாதகமே தலைமையென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்றோர் சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான். அப்படி யறிந்திருந்தும் அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு பட்டப்பிள்ளையாகாமல் பழிப்பிள்ளை யானானே! ஐயோ! புதல்வனைப் பெற்றால் புண்ணியம் பெறலாமென் றெண்ணிய எனக்கு மடலாயிருந்தாலும் வாழ்வுண்டென்று நினைக்கும்படி நேரிட்டதே! நான் நெடுநாளாகத் தியாகராஜப்பெருமானை வேண்டிக்கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக்காளாகிய பிள்ளையைப் பெறத்தானோ! பிள்ளை யென்ன செய்யும்! பெருமான் என்ன செய்வான்! மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்களுக்கு" என்னும் பெரியோர் வார்த்தையின்படி நான் செய்த தீவினையே என் புத்திரனுக்கு நேரிட்டதென்று

நினைத்து, என்னைவெறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், இந்தப்பிறப்பில் என் புத்தியறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லையே! இந்தப் பிறப்பி லில்லாவிட்டாலும் முற்பிறப்பிலேநல்லோர்மனத்தை நடுங்கச்செய்தேனோ! வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சிநேகரைக் கலகஞ் செய்தேனோ! மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ் செய்தேனோ! குடிவரி யுயர்த்திக் கொள்ளைகொண்டேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ! மண்ணோரம் பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிர்க்கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ! பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொன்னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்தேனோ! வரவுபோக்கொழிய வழியடைத்தேனோ! வேலையிடக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச்சை இல்லையென்றேனோ! கோள சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ! நட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொளித்தோரைக் காட்டிக் கொடுத்தேனோ! கற்பழிந்தவளைக் கலந்திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கணவன்வழி நிற்போரைக் கற்பழித்தேனோ! கருப்பமழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறந்தேனோ! கற்றவர்தம்மைக் கடுகடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷியைக் கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ் செய்தேனோ! குடிக்கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்த்தேனோ! வெய்யிலுக்கொதுங்கும் விருக்ஷத்தை யழித்தேனோ! பகைகொண்டு அயலோர் பயிரை அழித்தேனோ! பொதுமண்டபத்தைப் போயிடித்தேனோ! ஆலயக் கதவை யடை

த்துலைத்தேனோ; சிவனடியாரைச் சிறை வைத்தேனோ! தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ! சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ! தந்தைதாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ! தெய்வத்தை யிகழ்ந்துசெருக்கடைந்தேனோ! இன்னும் என்னபாவஞ்செய்தேனோ! இன்னதென்றறியேனே! ஐயோ! இந்தப் பசுவின் சோர்ந்த முகத்திற் கண்ணீர் ததும்புகின்றதைக் கண்ட என் கண்களை, நுங்கு சூன்றெடுப்பதுபோலப் பிடுங்கி யெறியேனோ! இதன் கன்றை யுன்புத்திரன் தேர்க்காலில் ஊர்ந்துகொன்றானென்று சொல்லக்கேட்ட என் செவிகளைச் செம்பு நீருருக்கிவிட்டுச் செவிடாக்கேனோ! இந்தப்பசு ஆராய்ச்சி மணியினால் தன் குறையையறிவித்த நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும் அக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய உறுதி மொழியைக் கூறாதிருக்கிற என் நாவைச் சூடுள்ளநெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதற்குத் துன்ப முண்டாக்கினவன் இவனென்று அறிந்தும், அவனை இன்னும் தண்டனை செய்யாது தாழ்த்திருக்கின்ற என் கைகளைக் கத்தியைக் கொண்டு கண்டித்து விட்டேனோ! இதன் கன்றைப் பிழைப்பிப்பதற்குத் தக்க நன்முயற்சியைத் தேடி, நாலு திக்குகளிலும் நடவாத என்காலைக் கோடரி கொண்டு குறுக்கே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவையடிக்கடி கண்டும் வற்றி யொடுங்காத மலபாண்டமாகிய என்னுடம்பை வாளாயுதங்கொண்டு மடித்துக்கொள்ளேனோ! இதன் பரிதாபத்தையும் நமக்கு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும் உருகி யழியாத வுள்ளத்தை வலிய விஷத்தை விட்டு மாய்த்துவிட்டேனோ! நிலையிலா வுயிர்க்கஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யாதுயிர் வைத்திருக்கின்றேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத் தீர்க்காயுள்" என்பதற்குச் சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என்னுயிர், தனக்குத் தானேயும் போகின்றதில்லையே! "நல்ல ப்ரஜாபலத்தினால் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றான் மநுச்சோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்

லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே; நான் அப்புக
ழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும்;
உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த
புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது
அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே
ஏளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருவிற்
சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அள
வுகோலென்பேனோ! அஞ்சனக்கோலென்பேனோ!
எழுதுகோலென்பேனோ! ஏற்றக்கோலென்பேனோ! கத்
திரிக்கோலென்பேனோ! கன்னக்கோலென்பேனோ! குரு
டன்கோலென்பேனோ! கொடுங்கோலென்பேனோ!
துடைப்பக்கோலென்பேனோ! துலாக்கோலென
பேனோ! மரக்கோலென்பேனோ! வைக்கோலென்
பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிரே
தத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோலென்பேனோ!
என்னகோலென்றுதா னெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக்
கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினாசக்க
ரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனோ! அல்லது இச்சேங்
கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச்சக்கர மென்பேனோ! என்ன
சக்கரமென் றெண்ணுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்று
க்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என் காவலைச் சிறு
பெண் காக்கின்ற தினைக்காவ லென்பேனோ! குருடன்
காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ! புல்லாற்
செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க்காவ லென்பே
னோ! வரும்படி யில்லான் காக்கின்ற வாயிற் காவலென்
பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பண்ணைக்காவ லென்
பேனோ! வேலைவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவலென
பேனோ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ் செய்யக் காத்
திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்ன
காவ லென்றுதா னெண்ணுவேன்! என்ன செய்
வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை
மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காட்டாட்டை வெள்ளா
டென்றும், அமங்கள வாரத்தை மங்களவார மென்
றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம்பென்றும் வழங்குகின்ற

வழக்கம்போன்றதல்லது உண்மையல்லவே! இனி, இப்பசுங்கன்று உயிர்பெற்றெழுந்திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையேயன்றி யென்னுயிரையும், என் மனையாளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்துவிட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால், இதோ கொடுத்துவிடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்வோருமில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக்கிதனு லுண்டாகிய துயரமும் எப்படித் தீருமோ! இப்படி யென்றறியேனே! என்ன செய்வேன்!" என்று பல விதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மனுச் சக்கரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கைகுவித்துத் தொழுதுநின்று "ஓ மநுநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவசத்தாலே வலிய வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன்றுஞ் சொல்லாது சும்மா இருந்தோம்; இனிக் காரியங் கெடுதியில் வாய் மூடிக்கொண்டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழகல்லவென்றபடியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். உமது புத்திரன் சீவகாருண்ணியமே தேகமாகக் கொண்டவன். தான் பூமியதிராது எந்தச் செந்துக்கள் எதிர்வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுமோ வென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல்லென நடக்கின்றபோது, வேறோர் அதிர்ச்சியினால் நடுங்கிச் சிற்றெறும்புகள் விரைவாக வூர்ந்து போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு "ஓகோ என்ன பாவம்! உயிர்களுக்கு நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே" என்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டுநிற்க நாங்கள் அநேக முறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிரதையினால் கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும்

அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன்னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரஜைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக்குதித்துவந்து மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோர் அணியணியாக வியூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப்போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோரவு பார்ப்போர், ஆளவிலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்திற் சிங்கக்குட்டியாயிருந்தாலும் வரமாட்டாது. இதுவே கோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடுதூரம் ஓடுகின்ற இயல்பையுடைய இளங்கன்று; இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங் கடந்து தேர்க்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளியோடி வந்ததென்றால் இந்திரசாலமென்றுதான் எண்ண வேண்டுவதாக விருக்கின்றது! ஆதலால் அக்கன்றை அதன் விதியே இப்படிப்பட்ட ஆசரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததல்ல; இந்தக் காரியம் இப்படியிருக்க, புத்திரன் கொன்றானென்று அவனை நோவதும், அவனைப் பெற்றதனால் பழி வந்ததென்று உம்மை நீர் நோவதும் எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதுபோலவும், அம்பு செய்து கொடுத்த கருமானை நோவதுபோலவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகலகலைகளையுங் கற்று, கேள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை விட்டு, உயிர்க்கொலை தம்மை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக் கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்தி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், விதிப்படி வினைவசத்தால்நேரிட்ட இந்தக்கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாகவிருந்த வுமது புத்திரனையும், பெரியோர

கலைக்கொண்டு இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தத்தை யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" என்றுஞ் சொன்னார்கள். அதுகேட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் வியர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்கள் நியாயம் நன்றாயிருந்தது; நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகுமல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றையிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப்படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திரனுயிர்க்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் சினத்தை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகத்தையாளும் அரசன் ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது தாட்சண்ணியம் பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொல்லாமல் மாறுபட்டால், அதை மறுத்து இதுவிஷயத்தில் அரசன் நம்மைக் கொல்லுவானாயினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நமக்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங்கண்டு நடுநிலையாகச் சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத் தருமமாகவிருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்படிச் சொல்லியது என்ன நினைத்தோ? சந்திர சூரியர் திசைமாறினாலும் சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகாமேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங் கலங்காது, விவகாரங்களிற் பழுது வாராது பாதுகாக்கின்ற குணத்தையுடைய நீங்கள், இன்று நீதியில்லாத சில குறும்பரசரைக் கூடி, அவ்வரசர் தூளியென்றால் நிர்த்தூளியென்றும், கருப்புக் கசப்பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப்பென்றும், தாயைக் கொலைசெய்வது தக்கதென்றால் வேதத்தின் முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்றதென்றும், வெள்ளத்திற் கல் மிதக்குமோ வென்றால் ஆற்றில் அம்மி மிதக்கக் கண்டோமென்றும், காக்கை வெளுப்பென்றால், நேற்றைப் பொழுதில் நிற்கக் கண்டோமென்றும், கல்லின்மேல் நெல் முளைக்குமென்றால் கோத்தாலாயிரங் குலையாலாயிரமென்றும், களவினைப

பிடிக்கலாமோ வென்றால் பிடித்தால் பெரும்பாவமல்ல
வோ வென்றும், பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலா
மோ வென்றால் ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று
விதி யிருக்கிறதேதென்றும், பெண்சாதி யுள்ளவனுக்குப்
பிள்ளை கொடுப்பது ஆரென்றால் ஐயா பெண் கொடுத்
தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டு மென்றும், ஒருவன்
மனையாளை மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால் அடக்கத்
தில் ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலுங் குற்றமில்லையென்
றும், இந்தக் கழுவில் இவனை யேற்றலாமோ வென்றால்
கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லையென்றும்; என் பிள்ளையும்
எச்சரிக்கைக்காரன் பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன்
உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலா
மென்றால், உமது சற்புத்திரன் வாய்க்குச் சர்க்கரை
யிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்கு மண்ணிடவேண்டு
மென்றுஞ் சொல்லுகின்ற துர்மந்திரிகளைப்போல
நியாயம் பாராது, நயிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்
கள். இது காலவேற்றுமை யென்றே யெண்ணுகிறேன்.
தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத்தைத் தேடவேண்டு
மென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்
குண முடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தை
யிடத்திலாயினுந் தராசுகோல்போல் சமமாக நின்
று தீர்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம்
வேண்டிய சற்கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்
கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத்
தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போகின்றீர்
கள். இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்
றே யெண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதி
க்கும்போது எவ்வுயிர்களுந் தன்னுயிர்போ லெண்ணு
வதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமா யிருந்தாலும்
அந்தப் பொருளி னுண்மையை யறிந்துகொள்வதும்,
உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை
நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்
பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டு
மென்று எனக்கு அறிவித்துவந்த நீங்கள், இன்று என

புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக்கிரதையினால் கொன்றதல்லவென்றும், பழவினையாற் பசுங்கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், சாதியை மாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுநிலைகொள்ளைக்காரன் நியாயந்தீர்த்தானென்பதுபோற் சொல்லி நின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னைக்கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்து வந்தவர்களோ வென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதியை யடையத்தக்க இழிவுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எப்படிக் கற்றுக்கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஓரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே! உங்கள் சொற்படி இந்தக் காரியத்தில் உடன்பட்டேனானால் தருமமும் தவமும் சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்களில்லையென்று வழக்கழிவு செய்து வருகிறதாய்ப் பேசுவேனானால், காலம்போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநுநூலிற் சொல்லிய நீதிப்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன் மநுச்சோழனென்று நெடுங்காலம் நீண்ட பெயரைச் சுமந்த நான், இதற்குச் சம்மதித்தேனானால் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோலவும், கண்ணில்லாதவன் கண்ணாடியைச் சுமந்ததுபோலவும், வாசனையறியாதவன் மலரைச் சுமந்ததுபோலவும் வீணுக்கேயிந்தப் பெயரைக்கொண்டானென்று எல்லாக் கற்றாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக் கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து, இலேசாகவிட்டு, நாளை மற்றொருவன் இதைப் பார்க்கிலும் சிறிய கொலையொன்று செய்யக்கண்டு, அவனைக் கொலை செய்விப்பேனானால், 'தருமமறியாத இவ்வரசன் தனக்கொன்று பிற

ர்க்கொன்று செய்கிறான்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே; அல்லது "தன்வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பது போல என் புத்திரன் செய்த கொலையென்று புத்திராபேக்ஷையால் அடக்கிக் கொண்டேனானால், அப்புறம் வரும் பழிபாவங்கள் என்னை யடையாமலிருக்குமோ? ஆகலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை யிழந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வழியில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப் பழியாகக்கொன்று வருத்தங்கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினான்.

அதுகேட்டு மனங்கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப்பிறவி யெடுத்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவியழித்தது" என்னும் நியாயம்போல மதத்தினாலே காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்தாரானால் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரென்றும், அப்படியன்றிக் "காக்கை யேறிப் பனம்பழம் விழுந்தது" என்னும் நியாயம்போல் வலிமை பகைமை முதலானவை யில்லாமல் விதிவசத்தாலொருவர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முன்னிடவொட்டாமலிருக்கத் தண்டித்து முன்னிட்டதினால் வந்த பாபத்துக்குப் பரிகாரஞ் செய்விக்கக்கடவ ரென்றும், அப்படியன்றி அமுத மூட்டுகின்றபோது அதுவே விஷமாகிக் கொன்றதென்னும் நியாயம்போல் நல்ல வழியில் நிறுத்தும்

பொருட்டு அச்சமுறுத்தித் தண்டிக்கும்போது அபாயம் நேரிட்டிறந்ததற்கு வேறு காரணமாயிருந்த தந்தை குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அன்னம் முதலான அரிய விரதங்கள் தவங்களைச் செய்விக்கக்கடவரென்றும், மிருக பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதர்களால் கொலை நேரிட்டால் அந்தந்தவுயிர்களின் தரங்களுக்கும் அவரவர் குணங்களுக்கும் செய்கைகளுக்கும் காரணங்களுக்கும் தக்கபடி யறிந்து பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கக் கடவரென்றுமே. பொதுவாக அற நூல்களில் விதிக்கப்பட்ட விதியை இன்று கன்றின் கொலைபற்றி நீர் செய்விக்க எண்ணிய அபூர்வமான விதி விலக்குகின்றதே; இது தகுதியைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடமுண்டுபண்ணுமே" என்றார். அதுகேட்ட அரசன் "மந்திரியே! நீர் பயனைத் தரும விருக்ஷத்திலுள்ள பழத்தைப் பாராது பிஞ்சைப் பிடித்ததுபோலப் பிடித்தீர். நன்றாயிருந்தது உமது வார்த்தை! அறிவின் உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றிய புண்ணிய பாவங்களை அறிந்து குறைப்புமென்று பூர்வபாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தரபாகத்திற் பரமேசுவரன் ஆன்மாக்களதோறும் விகற்பமில்லாமல் நிறைந்திருக்கிறபடியால் மாயையின் காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோக்காமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லாவுயிர்களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்தவேண்டும் என்ற உத்தரபாகத்தின்படிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான விகற்பங்களை நாடாது, உயிர்க் கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி; என் புத்திரன் தேரிலேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கினால் மறதிபற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்கொன்றான்; ஆதலால் இவன் "காக்கையேறிய பனம்பழம் விழுந்தது" போல வியாஜமானவனுமல்லன்; அமுதமூட்ட விஷமானதுபோல நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனுமல்லன்; "ஆனைமதப்பட்டு அடவியழிந்தது" என்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்வதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமமாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக்கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே; அது பொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆச்சிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப் பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கிவிடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்லுதற்கு இடங்கொடுக்குமே; ஆகலால் பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அறநூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மநுச்சோழர் நகைத்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவான்போல் வந்து நடுக்காட்டிற் பயங்காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவன்போலப் பயங் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ் வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்கிற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அநுசரித்துக்கொண்டது உபாயக்கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமேயல்லது மற்றொன்றிற்கு மல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் "கற்றறியாதவன் சொன்னதே கொள்வான்" என்பதுபோலக் கொண்டு ஒழுக்கங்கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவையெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லென்பீரேல், உயிர்களெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவமாகலானும், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இறைவனே தநுகரணங்களைக் கொடுத்தலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பினின்றும் நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எந்தெந்த உயி

களும் இயல்பினு லல்லாமல் இம்சையினுல் உடம்பை விட்டுப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அந்தந்த வுயிர்களுக்கும் அவ்வவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கும்போ துண்டாகும் வருத்தம் பெரிதாக விருக்குமாகலானும், அன்றியும் கொலை செய்யுமிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ் செக்கிலும் வைத்தாட்டும்போது நெருக்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுக்குண்டு சின்னபின்னப்பட்ட அக்கரும்பிலும் எள்ளிலுமிருந்த ரசமும் நெய்யும் எப்படிக் கலங்கிவருமோ அப்படியே உடல் நசுக்குண்டு அரைப்பட்டுச் சின்னமாக அதிலிருந்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படைந்து கலங்கி வருவது எவ்வுயிர்களுக்கும் பொதுவாகலானும், தனக்குக் கொலை நேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும் பதைத்தும் வியர்த்தும் கடகடத்தும் தள்ளாடியும் கால்சோர்ந்தும் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய்நீருலர்ந்தும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனந்திகைத்தும் பறையடித்தாற்போற் படபடவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுஞ் சோர்வுங்கொண்டு மயங்கவும், பாம்பாற் சுற்றி லகப்பட்ட காக்கைபோலவும், நீர்ச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல் காற்றி லகப்பட்ட துரும்புபோலவும் உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வுயிர்களுக்கும் இயல்பாகலானும், இறந்தவுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினுற்பட்ட இம்சையுமன்றியுடனே பிறப்பினுலும் வருத்தப்பட்டுத் துக்கப்பட வேண்டுமாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப்பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை யிறப்பிப்பதற்கும் சுதந்தரமில்லை; இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பிப்பதற்கும் இறைவனே சுதந்தர முள்ளவனென் றெண்ணுமல் அஞ்ஞானத்தினுற் கொலை செய்வதனுல் மீளாநரகம் நேருமென் றறிந்துகொள்வீர். ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்துங் கொலைப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த நியாயத்தின்படி என் புதல

வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்றுவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மநுச் சோழனை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மநுநூலிற் குடுமியையும், முகரோமத்தை யும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ்செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம் பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கி யிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுபண்ணியுண்டல், படடினியிருத்தல், பசுமந்தையினுடன்போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ்செய்தல், பசுதானஞ் செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயசித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே; அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலைசெய்வீரானால் விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதே" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பாலவேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராக்குக் காட்டுவது போலிருக்கின்றது. விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்திலாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க்கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவரென்றே குறிப்பினாற் கூறியிருக்கின்றது என் பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ்விதியே யெனக்கும் என் புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி "உலகந் தோன்றியது முதல் இது பரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அநியாயமானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது கொலை செய்வித்தவர்களுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படியிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு கொன்றவனல்லனே. நீரிப்படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாமா? அவ்வாறு தீர்ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்றமுண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மநுச்சோழரானவர் "மந்திரி! நீர் மரபறியாதவன் மனம்பேச வந்ததுபோற் பேசவந்தீர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்றம் வருமேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும். பூர்வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங்காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நேர்ந்ததேயில்லை. ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப்பாதகம் நேரிட்டபோது தம்முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ வென்றால் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களில் தேசாசார முதலான கட்டளைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களையேற்படுத்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள் என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின்படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார். அதுகேட்டு மற்றமந்திரிகளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, "மஹாராஜனே! கூறியதே கூறுகின்றார்களென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருள்வீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவர்க்கத்துள் ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவர்க்கத்ததன்று. ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திர

னே ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுடையவன். அவனே அக்கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றினுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆதலால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களைப்போல இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவர்க்கத்திலொன்றென்று சொன்னது சரியாயிருக்கின்றது. உங்கள் நியாயம் உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிடத்து வைத்துத் தாழ்ந்த அறிவுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயச்சித்தமென்றும், உயர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்களைக் கொன்றால் கொலைசெய்வதென்றும் சொல்லுகின்ற உங்கள் வார்த்தையின்படியே இப்பசு மனிதரினும்பார்க்கினும் உயர்ந்த அறிவுள்ளதாகவிருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், எந்த உலகத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்தப்பசு இந்தப் பசுவைப்போலக் கன்றிறந்ததைக் குறித்து ஆற்றப்படாத துக்கத்தோடும் அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், அயலாராலும், மற்ற வுயிர்களாலும் ஒருவர்க்குக் குறை நேரிட்டால் அக்குறையை அரசன், தனக்குத் தெரிவிப்பதற்காக அரண்மனைவாயிலில் ஆராய்ச்சிமணி கட்டுவித்திருக்கின்றதென்று சாதாரண மனிதர்களாலும் அறியப்படாத இந்தக் காரியத்தையறிந்து வந்து அந்த மணியைக் கொம்பினாலடித்துச் சத்தமெழுப்பிக் கத்திக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றது? இதனையெப்போதாவது கேட்டிருக்கின்றீர்களோ? இல்லையே. இந்தப் பசுமாத்திரம் அப்படியறிந்துசெய்ததையின்றுபார்த்து நின்றீர்கள். ஆதலால் இது முன் தவக்குறையால் பசுவுடம்பெடுத்ததாயினும் மனிதப் பிறப்பில் உயர்குலத்தில்மேலான அறிவோடு பிறந்திருக்கிறதாகவேகொள்ள வேண்டும். அன்றியும், பசு எல்லாப் பிறப்பிலும் உயர்வு உள்ளதென்றும், அதன் கொம்பின் அடியிலே பிரம

விஷ்ணுக்கள் இருக்கின்றார்களென்றும், காவிரி முத
லான புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில்
இருக்கின்றனவென்றும், சிவபெருமான் சிரசிலும்,
சிவசக்தி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்களென்றும்; சுப்
பிரமணியக்கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காது
களிலும், சந்திரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவி
லும், சரஸ்வதி குரலிலும், கந்தருவர் மார்பிலும், இந்
திரன் கழுத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், சத்தமாதர்
கள் குறியிலும், இலக்குமி குத்ததிலும், கங்கை மூத்தி
ரத்திலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும், யமுனை சாணத்தி
லும், திருப்பாற்கடல் முலையிலும், யாகாக்கினி வயிறு
முகம் இதயம் என்னும் உறுப்புகளிலும், அருந்ததி
முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்க
ளென்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரம
சிவன் திருமுடிக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோக்கியமான
பால் முதலான திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றதே; அன்
றியும், திருவெண்ணீற்றின் காரணமான திரவியம்
பிறப்பதற்கும் இடமாகவு மிருக்கின்றதே. அன்றியும்
நான்கு வேதமும் கால்களாகவும், கருமமும் ஞானமும்
கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களும் கொம்
புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாக
வுங்கொண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய
தருமவிடபத்துக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே; இப்
படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய
மிருகவர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல்லத் தகுமோ;
இதன் கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவதில்லை,
ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று
சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்
செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாரூரிலே
பிறந்த எல்லா உயிர்களும் சிவகணங்களென்கிற சித்தாந்
தப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச்
சிவகணமென்று கொள்வதை விட்டு, சேங்கன்றென்று
சொல்லல் தகுமோ? புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்
களிற் சிறந்த நல்லறிவுள்ளவ னென்றீர்கள். சிவதரி

சனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்துபோய்ச் செல்வ மறைப்பினாற் கண்மறைந்து கன்றைக் கொன்றவன் நல்லறிவுளனவனென்று சொல்லப்படுவனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ்வினையென்று உலகஞ்சொல்லு மென்றீர்கள்; பிராரத்துவ வாதிகளே யல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சீவனே ஆகாமிய கர்த்தாவென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தை யுடையோர்கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக்கிடித்துக் கொடுக்கின் அது சொஸ்தப்படுமோ? அதுபோலக் கொலைப்பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யின் அப்பாவம் நிவாரணமாமோ? அவ்வாறு செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத்துவதுமன்றி, யானும் வீழ்ந்து வருந்துவேன்; இவ்வுலகத்திலும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாய்ச் சமைவேன்; அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமைபெற்ற இரவிகுலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஒரிழுக்கு வார்த்தையு முண்டாக்கினவனாவேன். ஆதலால் இனி என் சொல்லுக் கிரண்டில்லை; இந்தப் பசுவின்கன்றைக் கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக் கொலைசெய்வதே நிச்சயமாகிய தீர்ப்பு" என்று சொல்லிவிட்டு, மந்திரியைப் பார்த்து, "மந்திரி! என் புத்திரனையழைத்துப்போய் அந்தக் கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவனுடம்பின்மேல்தேர்ச்சக்கர மேறும்படிசெய்து கொலைசெய்து வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது மற்ற மந்திரிகளெல்லாம் கை நெரித்துக்கொண்டு கண்களிலே நீரரும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

கலாவல்லப னென்கிற மந்திரியானவன் கடுந்தவம் புரிந்து பெற்ற கவுத்துவ மணியைக் கடலி லெறிந்துவிட்டுவா வென்றும், பலநாள் வருந்தி வளர்த்த பஞ்சவர்ணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிட்டுவாவென்றும்,

செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து பெற்ற தேவாமுதத்தைச் சேற்றிற் கழித்துவா வென்றும் சொல்லக் கேட்டவன் போல் திடுக்கிட்டு உணர்வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதித்தவன்போல் மயங்கி நின்றும் சற்று உணர்வுதோன்ற, அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனு யிருந்தும் அரசன் ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த நடையோடு முகங்கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "சிவசிவா! சமபோ! சம்போ! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத்தானே நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலையென்று சொல்லுகின்றோர்களைப் பார்த்தாலும் பயங்கொள்ளுகின்ற எனக்குத்தானே இப்படிப்பட்ட விதி வரவேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாது விடுவோமென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமே யென்றும், அலலது செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன் விஷயத்தில் எப்படிக் கொலைசெய்யத் துணிவு உண்டாகுமென்றும், எண்ணியெண்ணி என்மனம் இருதலைக் கொள்ளிக்குள் அகப்பட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன்" என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும், மற்றொருகால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், "வேந்தன் விஷமுண்ணெனக் கட்டளையிடினும் உண்ணவேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைபபோ மென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும் யோக்கியமல்லாத இப்பாதகத்தை யெப்படிச் செய்வோம்" என்று சற்றே நின்று நடைத்தூக்கங் கொண்டவன்போல் தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனுகிப் பின்புதெளிந்து, "அரசன் நமக்குத் தந்தையாதலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோம்" என்று துணிவுகொண்டு, அக்கன்று இறந்து கிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்

போல அதிவேகமாக வந்துநின்று, தன்னரையிலிருந்த
உடைவாளை யுறையிலிருந்துருவி யெடுத்துக்கொண்டு,
தனது கழுத்தில்வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு
உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி
சீக்கிரமாய்ப்போய்மநுச்சோழரிடத்தில் "ஆண்டவரே!
தேவரீர்க்குக் கண்போல் விளங்கிய கலாவல்லபனென்
னும் மந்திரியானவர் சேங்கன் றிறந்துகிடக்கின்ற தெரு
விற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது
கழுத்தை யரிந்துகொண்டிறந்துவிட்டார்" என்று விண்
ணப்பஞ்செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த
புண்ணில் அம்பு பட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவும்
மனங்கலங்கி "ஓகோ இதென்ன பாவமே! இதென்ன பா
வம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன்
நானிட்ட வேலைசெய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்
போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப்பற்றி
வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நாமும் பழி சுமத்து
வோமென நினைத்தாரோ! எனக்கு நேரிட்ட இட
ரையறிந்தும் எரியுங் கொள்ளியை யேறத்தள்ளுவது
போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோ
லவும், அவ்விடருக்குமே லிடருண்டாகும்படி செய்
தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கும்போது தெப்பமும்
உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது
மந்திரிபழியும் விளைந்துகொண்டதே! எனக்குவந்த
துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை
இரவும்பகலும் காத்திருந்த மதியுள்ள மந்திரியை யினி
எக்காலத்திற் காண்பேன்! இதைக் கேட்டவர்களெல்
லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்ட
வனைவிட்டுக் குறுக்கேவந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியது
போலவும், கொண்ட மனையாளிருக்கக் கூலிவாங்க வந்த
வளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்
றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப
பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்
கச்சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்
ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்த காரியம்

பயன்படாததுமாத்திரமோ! பழியும்பாவமுங்கொடுக்கு
மென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேன்!
ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப்
பூங்கோயிலினிடத்தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்த
வர்களுக்கு அருள்செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை
நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்
யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற
அடியேனை இப்படிப்பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ!"
என்று பலவிதமாகப் பரிதவித்துக்கொண்டு பின்னே
துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்
காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும்; ஆலோசித்தறி
யாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல்
மேல் செய்யத்தக்க காரியத்தை ஆலசியப்படுத்தாமல்
செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரி
யை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதில் பயனென்ன?
இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலிலூர்ந்து,
மந்திரி பழிக்கு நமதுயிரைக் கொடுத்துவிடுவோம்" என
றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது
புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக்
கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் "ஐயோ!
மனுநீதி தவறாத மன்னனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆப
த்து நேரிடலாமா! நமது இளவரசனாகிய வீதிவிடங்க
னிடத்திற்சென்று, "ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்து
வரச்சொன்னார்" என்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன
செய்வோம்" என்று துயர்கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்
கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்ன
தாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்தவிதியைக்
கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்
தில் பசுவானது வந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்
றர்களாலே கேள்விப்பட்டு, 'இனிநமக்கென்ன பிராயச்
சித்த மிருக்கின்றது! நமது பிதாவானவர் செய்கிற
தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோம்" என்று தேகமெலி

ந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ்சோர்ந்து தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்கனைக் கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் என்ன காரியமாக என்னிடத்தில் வந்தீர்கள்?" என்று கேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப்போல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள் அதனால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, "ஓ காவற்காரர்களே! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பயனில்லை; அந்தக் காரியம் எனக்குத்தெரியும், ஆயினும் துயரப்படாமல் சொல்லுங்கள்" என்றான். அதுகேட்டு, "ஐயா! எப்படிச் சொல்வோம்! என்ன செய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங் கெடுக்கவிருந்ததோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆள்வாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் யழைத்துவரச் செய்வித்தது" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்ந்திருந்த உறவினர், சிநேகர் முதலானோரெல்லாம் "இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே! இதற்கு என்செய்வோம்" என்று அழுதுசோர்ந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இந்த அழுகை யொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள் கேட்டு, இதென்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்ன காரண மென்று அறிந்து கொழுகொம்பற்ற கொடியைப்போல் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே யறிவுவரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதி யென்பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமை

யாகியவிவனப்பயன் என்செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை யழித்ததே, பலநாள் வருந்திப பெற்ற என் வயிறு பற்றுகின்றதே! பகிரென்று பதைக்கின்றதே! ஐயோ, என்புததிரன் செய்த குற்றந்திற்கு என்னைக் கொன்றலாகாதோ" என்று பலவிதமாகச சொல்லிக கைநெரிததுக, கண்ணீர்விட்டு, வயிறு பிசைநது, மாரடித்து, வாயிலறைநது, மனம்பதைத்து, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினள். அபபோது விதிவிடங்கனென்கிற இராஜபுததிரன், அழுகின்ற தாய் முதலானவாகளைப பார்தது "நீங்கள் நீஙகள் அழுது புலமபுகின்றதினுல் என்ன பிரயோசனம! பிரமதேவன் முதலான கர்ததர்களுககாலும் விதியைக் கடககக் கூடுமோ! எலுமபு நரம்பு தோல முதலான அசுததஙகளாற் கட்டிய இநத சிறுவீட்டை நிலையென்று நமபபபடுமோ! என்று பிறநதார்களோ அன்றே யிறந்தார்களென்று நினைககவேண்டும். ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவென்றும, நிலததில்முளைதத பூண்டுகள நிலததிலே மடியுமென்றும, சாமானியரான அசேதனர்களும் சொல்லிககொளளுகின்றார்களே; அறிவுளள உங்களுக்குத் தெரியாமற் போனதென்ன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந் துயரபபட வேண்டுவதில்லை" என்று பலவிதமான உறுதி வார்ததைகளைக் கூறி, அவ்விடத்திலிருநது புறபபட்டு மனதில நாணமும நடுககமும் உண்டாகத் தந்தையாரிடத்திற்குப்போய்த்தொழுதுவணஙகித்தூரத்திலே நின்றான். அபபடி நின்ற புதல்வனை மநுசசக்கரவர்த்தியானவர் நேரே பாராதவராய் வேறொருவன் முகத்தைப் பார்த்து, "இவன் இளங்கன்றை யெவ்வாறு கொன்றானே, அவ்வாறு கொலைசெய்யபபடுதற்குத தக்க குற்றவாளியாயினன்" என்றார். அபபொழுது புததிரன் பசுவின்கன்றைக கொன்ற பாவியாகிய நான் அபபோதே உயிர்விட்டுப பழிககுபபழி சரிககட்டுவேன்; ஆனால், தேவரீர் கட்டளை யெப்படி நடப்பிககிறதோ, அபபடியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பார்த்திருநதேன்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணிககொண்

டான். உடனே அரசன் கொலைவீரர்களை யழைப்பித்து இந்தக் குற்றவாளியை ஏற்பாட்டின்படி கடுங்காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க்கிடத்துங்களென்று கட்டளையிட்டான். அந்தக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கத்தியோடு சூழ்ந்து நடுவே ராஜபுத்திரனைக் காவல்செய்து நடத்திக் கொண்டுபோக மநுச்சக்கரவர்த்தியும் மலைபோல் உயர்ந்த வொரு தேரின்மேலேறிக்கொண்டு பின்னே நடந்தார். அதுகண்ட அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஐசுவரியமும் அழகும் அறிவும் குறைவில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இடையிலே இந்தப் பழிக்கு ஆளாகச்செய்து, நல்லவிதி நடுவேயிருக்கக் கோணியவிதி குறுக்கே வந்ததென்று சொல்வதற்குச் சரியாக்கியதே! இன்பத்தை யநுபவிக்கின்ற இளமைப் பருவத்தில் எடுக்கப்படாத பழிவந்து சூழ்ந்து, சோறுண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக்கொண்டதென்பதுபோல் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணியதே! வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழியுடைந்ததென்பதுபோலக் கல்யாணக்கோலங் கொள்வதற்கு இசைந்துவரும் பருவத்தில் இச்செல்வத் திருமேனிக்குத் தீங்கு உண்டாகும்படி நேரிட்டதே! சிவதரிசனத்துக்குப் போனவிடத்தில் சேங்கன்றின் பழிவந்து "கிணறு வெட்டப் போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டதுபோல" தோன்றியதே! "கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ளனெதிர்ப்பட்டதுபோல்" அருள்பெற்று வரப்போகும்போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக் கன்றானது எமனைப்போல எங்கேயிருந்து எதிர்ப்பட்டதோ! இந்தக் குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண்டாகிய இரக்கம் பழிவாங்கவந்த பசுவுக்கு முண்டாயிருக்குமானால், ஆராய்ச்சிமணியை யசைத்து முறையிட்டுக்கொள்ளாதே! ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வமிசத்தை யழிக்கத் துசங்கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரசனுக்குப் பிற்காலத்தில் நீதியுடன் அரசாட்சி செய்யத்தக்க அரசனைப் பெறாமல் எல்லா வுயிர்களும் நிலைதடுமாறி நின்று

மயங்குமே; இந்த இராஜபுத்திரன் முன்பு சேனைசூழத் தேரிலேறிவந்த மங்கலமாகிய கோலத்தைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல் சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோலத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்னபாவஞ் செய்தோமோ! இந்தப் புத்திரனுயிர்க்கு ஈடாக நமதுயிரை யெல்லாங் கொடுத்துவிடுவோ மென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்க மாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு அரசனும் உயிரிழப்பார். பின்பு நாமிருந்து என்ன செய்வது! இதற்குமுன் இறந்துவிட்டிருந்த சுகமாக விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப் படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசு செய்கிற வர்கள் முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான நமது இராஜனுடைய மனதைச் சோதிக்கும் படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதி யின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய் வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே” என்று பலவிதமாக அவரவர்களுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத் தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின் றார்கள்.

ஆகாயத்தினிடமாக இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கும் படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மநுச் சக்கரவர்த்தியானவன் செய்யத்துணிந்த காரியம் இவர் க்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடு மோ? இம் மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பின ராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ் வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாகவிருக் கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சம் கைகூடுமல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக் கப்போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோம்” என்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற்போய், தமது புத்திரனைக் காவல் செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலைவீரர்களைப் பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண்ணுமல் இந்தப் பசுங்கன்றையெடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ் வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார். அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச்சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக் கேட்டு மயங்கி நிற்கின்ற கொலைவீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, "நீங்களேன் மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக் கட்டளையின்படி நானே செய்துகொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச் சிரசின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு, "சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலையழைத்துக் கொடுத்த தியாகராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாச சொரூப சின்மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங்கன்றைக் கொன்ற பாதகனாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல்வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல் விளங்கிய நின்னடிமையிற் சிறந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லப னென்கிற மந்திரியையும் இறப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேன்! இப்படிப்பட்ட என்போல் பாவிகளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்ன செய்வேன்! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியு மில்லாதபடியால், முன் தாயைக் கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்தவனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தது போல், அடியேனுக்கும் அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்; என் பிதாவுக்கும் எனக்கும் உரித்தாயிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களை நீக்கி யருளவேண்டும்; என்பொருட்டு இறந்தமந்திரியை

யெழுப்பிக் கொடுத்தருள வேண்டும்; இதோ இந்தப் புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன்; என்னையுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; இந்தப் பிறப்பிலே யெனக்குத் திருவடி கிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயினுங் கிடைக்கத்தக்க நல்லறிவும் பேரன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிநின்று; மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களுக்கும் மனத்தினால் வந்தனஞ்செய்து, இம்மநுசோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச்சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கண்களையும் மூடி சிந்தையைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில் வைத்து யோகநித்திரை செய்பவன்போல உடம்பைக் கிடத்தினான்.

அப்போது மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி “அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்வீதிவிடங்கனென்பவன் பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானென்பது பிரத்தியட்சமாக உண்மையென்று வெளிப்பட்டபடியால், இந்தக் குற்றவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரத்தக்க தண்டனைசெய்வதற்குச் சக்தியில்லாத அடியேன், தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்படி மேலோர் ஏற்படுத்திய தருமநூல்களில் கொலை செய்தவனைக் கொலை செய்யக்கடவரென்று விதித்திருக்கிறவிதியின்படி, விதிமாறாட்ட முதலான குற்றங்களுக்குச் சிறிது மிடங்கொடாமல், இவனைக் கொலைசெய்யும்படி திரிகரணசுத்தியாகத் தீர்ப்பிட்டுக்கொண்டு, இதோ தேர்க்காலி லூர்ந்து கொலை செய்யத் தொடங்குகின்றேன். இத்தீர்ப்பினிடத்துத் தேவரீர் திருவடிசாட்சியாக என்மனமறிந்து யாதொரு பிசகும் நேரிட்டதில்லை. என்னையுமறியாது ஏதாகிலுங் குறை நேரிட்டிருக்குமானால் அதைத்தேவரீர் மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குற்றவாளியின் பாபா

த்மாவை அப்பாபத்தினின்று நீங்கும்வண்ணந் தக்க தண்டனைசெய்வித்தருளி, மறுபிறப்பிலாயினும கடைத்தேறும் வழியைக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, தேரிற் கட்டிய குதிரைகளை விழுந்து கிடக்கின்ற வீதிவிடங்கன் கழுததடியிற் சக்கர மழுந்தும்படி நேராகமுடுககிக தேரை நடாததினார்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதி விடங்கன் மேல் அழுநதிக கறகற வென்று இழுததுககொண்டு அதிக வேகமாகச் செல்ல, உடல் குழமபிச சின்னாபின்னப்பட்டு, நசுக்குண்டு, கையாற் பிசைநது, ரசம பிழிநத மாங்கனியின் கோதுபோல உடல்வேறு உயிர்வேறாகஇறந்தான். அதுகண்டதேவர்களெலாம்“ அருமையாகப பெறற புததிரனை நோககாமல் புண்ணியததை நோக்கிய கணணியவானே! உனககுச சுபகர முண்டாவதாக” என்று வாழ்ததிக கறபகபபூமாரி பொழிநதார்கள. தேவ துநதுமிகள அதிர்நதன. அந்நகரததா ரெல்லாம் “இபபடிபபட்ட நீதி செலுத்துகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செய்து பெற்றுககொண்டோம”என்றும், “ஐயோ! இனி எக்காலததில் வீதிவிடங்கனைக காண்போம”என்றும், இன்பககண்ணீரும் துன்பக கண்ணீரும் விட்டுககொண்டே நினறார்கள. உடனே மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர்மநதிரியின்பழிக்காகத்தம உயிரைக் கொடுககத் துணிநது தேரிலிருநது கீழே யிழிநதார். அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனநதேசர், காலசெநதீ யுருத்திரா, துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதவுருததிரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காளகபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சகரதரர், நான்முகர் முதலான பத மூர்ததிகளும்; கபாலிகன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாநதகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாநதகன், மேகவாகனன், சௌமிய

கேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரத்நாந்திரன், ஸ்ரீதரன், பிரசாதன், பிரகாசன்,வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கஞத்தியக்ஷன், கிரியக்ஷன்,திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும்; இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும்; வசிட்டர்,அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர்,வியாசர்முதலான முனிவர்களும்; கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும்; அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், நிருதர், பூதர், பைசாசர், போகபூமியர், உரகர்முதலான கணங்களும்; நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், குமபோதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமதகணங்களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும்; பேரிகை, மத்தளம, தாளம, சங்கம், சச்சரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள முழங்கிவரவும்; "எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான, நல்லோர்க்கருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன் வந்தான், தபபிலார்க்கருள் செயுந் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான, மஹாதேவன வந்தான், எள்ளி லெண்ணெய்போ லிருப்பவன் வந்தான, அன்பாக்கருளும் ஐயன் வந்தான், இன்பங் கொடுக்கும் இறைவன்வந்தான், முத்தொழில நடத்தும முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள புகழும் பத்தர்தோன் வந்தான், தேவர்கள போற்றுந தியாகன்வந்தான்,மூவர்கள வாழ்த்தும் முக்கணன் வந்தான்" என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும, தும்புருநாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திரர் கணிகையா நடனஞ் செய்துவரவும், ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுதலான மங்கலவிருதுகள நெருங்கிவரவும, ஆனைமுகக்கடவுளும், ஆறுமுகக்கடவுளும இருபக்கங்களினு மிசைந்துவரவும, உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட திரிநேத்திர காளகண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலானவை விளங்க, தர்ம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின் மேல் சர்வ மங்கலசக்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட

தியாகராஜப்பெருமான் எழுந்தருளி, மநுச்சோழ ராஜ
னுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத்தருளி, குளிர்ந்த நிலவு
ததும்பி வீசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அரசனுக்கு ஜில
லென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும்படி
செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து,
பொங்கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண்டோ
ங்கி மடைதிறந்தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக்கண்
களால் அருள் நோக்கஞ்செய்து, அவ்வரசனுக்குண்
டாயிருந்த விடாய்முழுதுந் தீர்த்து, "நம்மிடத்து நம்பிக்
கையும் பேரன்புமவைத்து, மநுநீதிதவறாது அரசாட்சி
செய்கின்ற மநுச்சோழனே! நீ நடத்துகின்ற நீதி
யின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வையாகத் தெரி
ந்துகொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம்;
இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்" என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி, இறந்து கிடக்கின்ற பசுங்கன்றும், கலா
வல்லபனென்னும் மந்திரியும், வீதிவிடங்கனென்னும்
இராஜகுமாரனும் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கும்படி கடா
க்ஷித்தருளினார்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி யெழுகின்றது
போல, இளங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன
தாய்ப் பசுவினிடத்தில் சென்றது. மந்திரியும் புதல்வ
னும் உயிர்பெற்றெழுந்து, ஆடவல்லவனை வணங்கி, அருகே
மலர்ந்தமுகத்தோடு வந்தனை செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து
நின்றார்கள். அதுகண்டு அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்க
ளும் மற்றவர்களும் தம்மையறியாத பெருங்களிப்புடை
யவர்களாய்ச் சிலர் "அற்புதம் அற்புதம் அற்புதம் அற்
புதம்" என்று ஆடினார்கள்; சிலர் "புண்ணியபூசை பலித்
தது, பலித்தது" என்று பாடினார்கள்; சிலர் "சூரியகுலந்
தோன்றியது, தோன்றியது" என்று துதித்தார்கள்; சிலர்
"துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்தது" என்று துள்ளினார்
கள்; சிலர் "குறையெல்லாந் தீர்ந்தது, குறையெல்லாந்
தீர்ந்தது" என்று கொண்டாடினார்கள்; சிலர் "கும்பிட்ட
தெய்வம் குறுக்கே வந்தது" என்று குதித்தார்கள்; சிலர்

"எம்பெருமா னெதிர்ப்பட்டா லென்ன முடியாது" என்றுளக்களித்தார்கள்; சிலர் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு ஒருகாதமட்டும் ஓடித்திரும்பினார்; சிலர் "கலக்கந்தீர்ந்துகளிப்புவந்தது" என்றுகைகொட்டினார்கள்; சிலர் தோள் தட்டிக்கொண்டும் தொடை தட்டிக்கொண்டும், முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொண்டும், உடல் நிமிர்த்திக்கொண்டும் உலாவிநின்றார்கள்; "சிலர் வாழ்வுவந்தது" என்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவரவர்களும் அளவில்லாத ஆனந்த முடையவர்களாய் இழந்துவிட்ட பொருளை எதிர்வரப் பெற்றவர்கள்போல சந்தோஷ கோஷஞ் செய்து நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கங்கையும் இளம்பிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமும் திலகமும் திருநோக்கும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள் ததும்பி வழிகின்ற திருநோக்கங்களையும், சங்கு குண்டலமணிந்து தாழ்ந்த செவிகளையும், நறுங் குமிழ்போன்று விளங்குகின்ற நாசியையும், வேதமாகிய தெள்ளமுதத்தைக் கொள்ளைகொண்டுண்ணும்படி அன்பர்களுக்கு அருளிச் செய்கின்ற செம்பவளம்போன்ற திருவாய்மலரையும், வானவர்க்குயிர்கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலையணிந்து குலவரைகள்போ லுயர்ந்த திருத்தோள்களையும்; மானும், மழுவும், வரதமும் அபயமுங்கொண்ட மலர்க்கரங்களையும்; சிவந்து மெல்லென்று திருவருள் பழுத்து, ஆனந்தமொழுகிப் பத்தர்கள் மனத்தில் தித்தித்திருக்கும் பாதமலர்களையும், செம்பவள மலைபோன்ற திருமேனியையும், பச்சைக்கொடி படர்ந்தது போன்று பார்வதியார் மகிழ்ந்து விளங்குகின்ற பாகத்தையுங் கண்குளிரக் கண்டு, களிப்படைந்து, ஆனந்த நீர் ஊற்றுநீர்போல சுரந்து சுரந்து, விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல்குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலிர்த்து, மயிர்க்கூச்செறிந்து என்பு நெக்குநெக்குருகியும், மனங்கனிந்து கனிந்து கசிந்து கசிந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து 'படபட'வென்று பத

றிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்த வெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், "சிவசங்கர சிவசங்கர சிவ சங்கர சிவசங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவசிவ" என்று வாய்நீர் சுரந்து பாடிப்பாடி நாக் குழறித் தழும்பேறியும், "ஹர ஹர" என்று ஆனந் தக் கூத்தாடியும், தண்டுபோல அனந்தமுறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம்பிற் புழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரபிம்பம்போன்ற முகத் தின்கண் முத்துமாலை யணிந்ததுபோல வியர்வரும்பி இளநகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்கக் கைகளைக் கூப் பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவ மாகி நின்று, "பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்க ளெல்லாம் அரியதவஞ் செய்தும் கனவினும் காண்ப தற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அறிவளவு மில் லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனியை நன விலே எளிதாகக் காட்டியருளிய தேவரீர் பெருங்கரு ணையை யென்னென்று துதிப்பேன்! பொய்யுலகத்தை மெய்யென்று நம்பிப் புன்மையாகிய போகத்தை விரு ம்பி, புலியாண்டு, மீளாநரகில் விழத்துணிந்திருந்த அஞ் ஞானத்தையுடைய அடியேனையும் ஓர் பொருளாகத் திருவுளத்திற் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளிய கரு ணைக் கடலே! கண்ணுண் மணியே! கரும்பின் சுவை யே! கற்பகக் கனியே! கருணாநிதியே! தேவரீர் திரு வருட் பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்! யான் என்கிற ஆணவப்பேயும், எனதென்கின்ற இராட் சதப் பேயும், மாயை யென்கிற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யென்கின்ற பெரும்பேயும், மண்ணாசை யென்கின்ற மாணிடப் பேயும், பொன்னாசை யென்கி ன்ற பொல்லாப்பேயும், குரோத மென்கின்ற கொள்ளி வாய்ப் பேயும், உலோபமென்கின்ற உதவாப் பேயும், மோகமென்கின்ற மூடப்பேயும், மதமென்கிற வலக் காரப் பேயும், மாற்சரிய மென்கின்ற மலட்டுப் பேயும் மனப்பேயோடு கூடி யிரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி யாடி யிளைக்கின்ற அடியேனைக் காத்தருளத் திருவுள்ள

மிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத்தை நீக்கியின்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என்னாண்டவனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய்வமே! என் குலதெய்வமே! என் னுயிர்த்துணையே! என்னறிவுக் கறிவாகியஇறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்களு மறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித்தேடி இளைக்கின்ற தென்றால், கிருமி கீடங்களிலுங் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடியேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்குங் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்க னென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட் கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல் பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேனே! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு நின்றேனே! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும் தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும். குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமுலையைப் புலவாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணியமூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங்கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பிரபுவே! போற்றி! போற்றி!" என்று தோத்திரஞ்செய்து தொழுது நின்றான். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி ஏற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப்பெருமான், "நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே!

நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும்
பெற்று, நமது அருளே துணையாகக்கொண்டு, இவ்வுல
கத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய்
யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோ டிருக்கக் கட
வாய்! பின்பு எக்காலத்தும் மீளாத பேரானந்த போக
த்தை நாம் தருவோம்" என்று அருள்புரிந்து கணங்க
ளுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு
மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நம
ஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு,
அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல
லுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகுந்த சுகத்தி லிருக்
கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டியணைத்துக்
கொண்டு "என்புத்திரன் பழிக்கு ஈடாகச்செய்தற்கரிய
செய்கையைச் செய்துகொண்ட அன்புள்ள அமைச்
சனே! உன்போலெனக்கினியவர்கள் உண்டோ" என்று
உபசரித்து, பின்பு வீதிவிடங்க னென்னும் மைந்தனை
எடுத்து மடிமேல் வைத்து, முத்தங் கொடுத்து, உச்சி
மோந்து, யான்செய்த புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்
திரனே! உன்னாலல்லவோ உயர்வையடைந்தேன்" என்று
உபசரித்து, பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக்
கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசாரத்
தோடும், அன்போடும் விதிப்படி சிவபெருமானைத்
தரிசனஞ்செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனே
கம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்
கித் துதித்து வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்ப
ட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மனங்களி
த்து வாழ்த்திப் புகழும்படி மங்கலவாத்தியங்கள் முழ
ங்க, வீதியை வலமாக வந்து, அஷ்ட மங்கலங்க ளேந்
திய சுமங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலா
னவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்
கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர்,
விருந்தினர், உறவினர் முதலானோர்களுக்கு அவரவர்க்
குத் தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வித்து, கற்புநிலை
தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்ந்து களிக்கும்படி மைந

தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவானுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை யெல்லாம் ஒருகுடை நிழலில்வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய்திருந்தார்.

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமனுச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம் வல்லவனும்-வாழியவர்
செங்கோன் முறையவாதஞ் சீர்கேட்பவாவாழி
யெங்கோன பதம வாழிமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று.